

מאהב מתגלה

ג'יי אר וורד

סדרת הפגיון השחור

4

"מפחיד עד כמה הסדרה ממכרת"
publishers weekly

גיי. אר. וורד

מאהב מתגלה

ספר IV בסדרת הפגיון השחור

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג"י. אר. וורד
מאהב מתגלה

J.R. Ward
LOVER REVEALED
Black Dagger Brotherhood, Book IV

עורכות ראשיות: גלי אבני-גילאור
ורד רווה-שמואל
עריכה: ענת לויט
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2007 by Jessica Bird

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ז
© 2017 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 7-37-7648-965-978

All rights reserved
Printed in Israel 2017

ספרים ראשונים בסדרה:

מאהב מהאופל

מאהב נצחי

מאהב מתעורר

מוקדש: לך.

בחי, הייתי שלך בממזר קשוח, באמת שכן.
אבל אז הוספת את לחיך, ילדה...
אוהבת אותך בטירוף.

בתודה אדירה לקוראי

אחוות הפגיון השחור

ותודה מיוחדת לחברי הפורום –

על איזו ספה אנחנו עכשיו?

תודה רבה:

לקארן סולם, קארה צ'זרה, קלייר ציון, קארה וולש.

תודה, קפטן באני, או: המפלצת הוורודה,

ואנג'י הפיטבול – דורין ואנג'י. ברצינות, אתן מטפלות בי יפה כל כך.

תודה לשולחן לארבעה: חיבוקים לפניכם... חיבוקים ל־פ־נ־י־ם.

לא יודעת מה הייתי עושה בלעד־כם.

לקטנצ'יק: תזכור שאימאל'ה אוהבת אותך. תמיד.

לך: הדבר שאני הכי אוהבת באתה־יודע־איפה הוא... אתה. אני פשוט

כזאת בת־מזל שהכרתי אותך.

כמו תמיד, תודות למועצת המנהלים שלי:

סו גרפטון, ד"ר ג'סיקה אנדרסן, בטסי ווהן.

ובכבוד רב לסוזאן ברוקמן,

שאינ שני לה.

באהבה לסירה שלי, למשפחתי, ולחברי הסופרים.

דברי שבח על ג"י. אר. וורד ועל ספריה

"אחוות האחים המיוחדת של ג"י. אר. וורד אדירה. אני אוהבת את הסדרה הזו!"

– סוזאן ברוקמן, סופרת רב המכר של הניו־יורק טיימס,
Into the Storm

על מאהב מתעורר:

"הסדרה החדשה הטובה ביותר שקראתי מזה שנים! הכתיבה מותחת, סקסית ושובבה, ופשוט כיפית. סוף סוף, אחוות אחים שיודעת איך לעשות חיים."

– ליסה גרדנר, סופרת רב המכר של הניו־יורק טיימס,
.Gone

"מאהב מתעורר סוחף לגמרי וארוטי להפליא. מצאתי את עצמי מדפדפת מהר יותר ויותר – ואז מתחרטת, מפני שלא נשאר לי מה לקרוא! האחוה היא האוסף הלוהט ביותר של חתיכים בז'אנר הרומנטי, ואין לי סבלנות לחכות עד שהספר הבא ייצא!"

– הסופרת רבת־המכר של עיתון USA Today, אנג'לה נייט.
– "זהו הספר השלישי בסדרה "הפגיון השחור". מאוד אהבתי את שני הספרים הקודמים, אך ספר זה עולה על שניהם בכמה מונים..."

הכתיבה של ג"י. אר. וורד טובה מאוד, קולחת מהרגע הראשון. הסיפור מהודק ולא משאיר סימני שאלה ותהיות. בין הרגעים הרומנטיים שולבו קטעי אקשן וסצנות לחימה נהדרות והדיאלוגים מושכים. הסיפור כתוב בסדר כרונולוגי, הזמן רץ קדימה, אך לא פעם יש חזרה בזמן, שנים אחורה. מאוד קל להבין את הזמנים ולשייך בין אירועי העבר למעשים של ההווה. בצורה זו אנו צוללים לפן הפסיכולוגי של הדמות בצורה מרתקת...

אני מאוד אוהבת את הסיפורים בז'אנר העל-טבעי והדרור היצירתי שבו. לשמחתי סדרה זו שאני מתאהבת בה מספר לספר... מומלץ מאד. – יעל צין, אתר נוריתה

על מאהב נצחי:

"וורד מיומנת בטון המצווה שהולם את הז'אנר בשלמות, וקוראים אשר עולם אחוות הפגיון השחור חדרש להם יצטרכו להיאחו במשהו חזק לאורכו של מסע מסקרן ועמוס אדרנלין זה, שבמרכזו גזע ערפדים לוחמים המטילים אימה על אויביהם וממלאים נשים בתשוקה. כמו בכל רכבת הרים מטלטלת ואיכותית, הקצב משתנה לסיפור עדין על הישרדות ותקווה, ומשאיר את הקוראים מתחננים לעוד. מעריצי אל. איי. בנקס, לורל קיי. המילטון ושרילין קניון יוסיפו את וורד לרשימת קריאת החובה שלהם."

– Booklist

"סיפור רב-עצמה ועז-רגש... עולמה העל-טבעי של וורד הוא צבעוני, מסוכן ועשיר במרקמו... קווי עלילה מורכבים ודמויות אמינות."

– מגזין Romantic Times

– "מאהב נצחי" מקבל ממני את מלוא הניקוד (אילו הייתי מתבקשת לדרג אותו).

יופי של ספר שנקרא בהנאה רבה ובמהירות. מומלץ בהחלט." –
יעל צין, אתר נוריתה.

על מאהב מהאופל:

"לא קל למצוא טוויסט חדש על מיתוס הערפד, אך וורד עושה
זו בהצלחה חניננית. עולם אפל ומושך זה מלא ברומנטיקה מפתה,
כמו גם בהרפתקה רצופת סכנה. עם מגוון אפשרויות בחירה, סדרת
אחות הפגיון השחור מבטיחה טונות של ריגושים וצמרמורות."

– מגזין Romantic Times

"סדרת ערפדים חדשה ומפוצצת – מהנה, ארוטית ומרטיטה!
ג'יי. אר. וורד גיבשה מגוון דמויות נהדר, עם גיבור סקסי, מיוסר,
ומופלא... תענוג נפלא לקוראי הרומנטיקה!"

– ניקול ג'ורדן, סופרת רב המכר של הניו-יורק טיימס, Fever

Dreams: A Novel

"לג'יי. אר. וורד יש סגנון כתיבה נהדר, והיא מצטיינת בו... אתם
תלכו לאיבוד בעולם הזה. הוא שונה, יצירתי, אפל, אלים, ופשוט
מדהים... אם תקראו רק ספר על-טבעי אחד השנה, דאגו שזה יהיה
מאהב אפל."

– בלוג All About Romance

"ספר ביכורים אדיר וממכר באופן מידי. זו סופת חצות של דמויות
מוסכנות ורומנטיקה ארוטית מרתקת. אני שייכת עכשיו לאחוזות
הפגיון השחור. חובבי פנטזיה אפלה, קבלו זימון."

– ליין ויהל, סופרת, Dark Need

– "קריא מאוד, קליל ומהנה. אפילו כתוב משעשע."

"זהו הספר הראשון בסדרת 'הפגיון השחור', אין ספק שאקרא את

הספר הבא במיוחד בזכות שתי הדמויות הראשיות שהכימיה ביניהן היתה בעיניי מעניינת, ואני סקרנית לראות מנקודה זו והלאה מהו המסלול שלהן וכיצד הן יתפתחו כזוג וכאינדיבידואל. – יעל צין, אתר נוריתה.

מילון מונחים

ושמות עצם פרטיים

מונחים חדשים למאהב מתגלה:

דומָא (שם עצם פרטי) – גיהנום.

ליָדָר (שם עצם) – אדם בעמדת כוח והשפעה.

רְעָלָה (שם עצם) – הסוואת סביבה פיזית נתונה; יצירת שדה אשליה.

נְאִלָּה (נ') או נְאִלוּם (ז') (שם עצם) – אהובה / אהוב.

קוֹלוּסְלִי (שם תואר) – מונח המתייחס לחיוניותם של אברי מינו של זכר. הפירוש המילולי הוא "ראוי לחדור לנקבה".

טְרִיִּינָר (שם עצם) – מילה שבה משתמשים ביניהם זכרים המכבדים ומחבבים זה את זה באותה המידה. הפירוש החופשי הוא "חבר אהוב".

מונחים מהסדרה כולה:

אגודת הַלְסְרִים (שם עצם פרטי) – מסדר של מחסלים, שאותם איגד האומגה לצרכי חיסול גזע הערפדים.

האומגה (שם עצם פרטי) – דמות מיסטית זדונית, ששמה לה למטרה את הכחדת הערפדים בשל תרעומת שחשה על בתולת הגורל. האומגה חי בממד על-זמני וניחן בכוחות נרחבים, אם כי לא בכוח הבריאה.

אחוות הפגיון השחור (שם עצם פרטי) – חבורה של לוחמים

ערפדים מיומנים, המגנים על הגזע שלהם אל מול אגודת הלסרים. בשל תהליכים של השבחת הגזע ניחנים האחים בכוח פיזי ומנטאלי עצום וגם ביכולת החלמה מהירה במיוחד. רובם אינם בנים לאותם הורים, והם מגויסים לאחוה בהליך של מינוי בידי שאר האחים. הם תוקפניים, סומכים רק על עצמם וחשאיים מטבעם, חיים בנפרד מחברת הערפדים האזרחים, כשהקשר שלהם עם מעמדות אחרים מתמצה לרוב בצרכי הזנה בלבד. בעולם הערפדים נקשרות בשמם אגדות רבות, והם זוכים ליחס של יראת כבוד. רק פגיעות רציניות, דוגמת יריית אקדה, דקירה בלב וכדומה, יכולות להביא למותם.

בתולת הגורל (שם עצם פרטי) – כוח מיסטי. היא משמשת כיועצת למלך, נאמן של גנוך הערפדים וכמעניקת זכויות מיוחדות. בתולת הגורל מתקיימת בממד על-זמני, והיא בעלת כוחות נרחבים, מסוגלת למעשה בריאה מסוג אחד, שאותו כילתה בכריאת הערפדים.

דוֹגָן (שם עצם) – בן מעמד המשרתים בעולם הערפדים. לדוגנים מסורות עתיקות ושמרניות בנוגע לשירות הנעלים עליהם, ויש להם קוד לבוש והתנהגות רשמי. הם יכולים לצאת החוצה במשך היום, אבל מזדקנים מהר יחסית. תוחלת החיים שלהם עומדת על כ-500 שנה.

הַלְרָן (שם עצם) – ערפד זכר, שבא בכרית זוגיות עם נקבה. זכרים יכולים לקחת להם יותר מאשר נקבה אחת כבת-זוג.

הַטוֹמֵב (שם עצם פרטי) – קבר מקודש של אחוות הפגיון השחור. אתר פולחני ומתקן אחסנה לצנצנות של הלסרים. הטקסים המבוצעים שם כוללים טקסי חניכה, הלוויות ופעולות משמעותיות נגד אחים. לאף אחד, פרט לכני-האחוה, לבתולת הגורל ולמועמדים להתקבל לאחוה, אסור להיכנס לשם.

טרנספורמציה (שם עצם) – רגע גורלי בחייו של ערפד, כאשר הוא או היא נהפכים לבוגרים. מנקודה זו ואילך הם חייבים לשתות

דם של בני המין השני כדי לשרוד, ואינם מסוגלים לשאת אור שמש. הטרונספורמציה מתרחשת לרוב באמצע שנות העשרים, וחלק מן הערפדים אינם שורדים אחריה, במיוחד זכרים. לפני הטרונספורמציה הערפדים חלשים מבחינה פיזית, אינם מודעים, אינם מגיבים מינית ואינם מסוגלים להתפשט מגשמיותם.

מָאָמֶן (שם עצם) – אמא, משמש גם לזיהוי וגם כמילת חיבה. **לילאן (שם עצם)** – מילת חיבה, שאפשר לתרגם באופן חופשי כ"אהובה יקרה".

לֶסֶר (שם עצם) – בן־אנוש שנשמתו נעקרה, אשר צד ערפדים לצורך השמדתם בתור חבר באגודת הלסרים. כדי להרוג לסרים יש לדקור אותם בחזה; בכל מקרה אחר הם חסרי גיל. הם אינם אוכלים או שותים, והם גם אימפוטנטים. במהלך הזמן מאבדים שערם, עורם וקשתיות עיניהם את הפיגמנטציה, עד שהם נעשים בלונדיניים, חיוריים ובעלי עיניים בהירות. הם מריחים כמו טלק לתינוקות. לאחר שהם מתקבלים על ידי האומגה כחברים באגודה, הם מחזיקים ברשותם צנצנת חרס, ובתוכה הלב שנעקר מגופם.

המשפחה הראשונה (שם עצם פרטי) – המלך והמלכה של גזע הערפדים וכל ילדיהם.

הנבחרות (שם עצם) – ערפדיות שטופחו כדי לשרת את בתולת הגורל. הן נחשבות לבנות אצולה, אם כי הן ממוקדות יותר ברוחני מאשר בארצי ובחולף. יש להן מעט מאוד מגע, אם בכלל, עם זכרים, אבל בהוראת בתולת הגורל ניתן לשרך אותן ללוחמים כדי שיתרכו. יש להן יכולת נבואית. בעבר השתמשו בהן כדי לענות על צרכי הדם של חברים מקרב האחוזה, שלא באו כברית זוגיות, אולם האחים נטשו את הנהוג הזה.

הנשייה (שם עצם פרטי) – ממד על־זמני, שבו המתים מתאחדים עם אהוביהם ועוברים אל הנצח.

עבר־דם (שם עצם) – ערפד או ערפדית, הנמצאים בשליטתו של ערפד אחר ונאלצים לספק את צרכי הדם שלו. הנהוג של

החזקת עבדי־דם עבר ברובו מן העולם, אם כי לא הוצא אל מחוץ לחוק.

ערפד (שם עצם) – בן לגזע נפרד מזה של ההומו ספיאנס. ערפדים חייבים לשנות דם של בני המין השני כדי להמשיך להתקיים. דם אנושי, אמנם, יחזיק אותם בחיים, אבל השפעתו אינה נמשכת זמן רב. מיד לאחר הטרינספורמציה שלהם, המתרחשת כשהם באמצע שנות העשרים לערך, הם אינם מסוגלים לצאת אל אור השמש וחייבים להיזון מהוורידים באופן סדיר. ערפדים אינם יכולים "להמיר" בני־אנוש באמצעות נשיכה או עירוי דם, אם כי במקרים נדירים הם יכולים להתרבות עם בני מינים אחרים. ערפדים יכולים להתפשט מגשמיותם בכוח הרצון, אולם הם חייבים להיות מסוגלים להרגיע את עצמם ולהתרכז כדי לעשות זאת, ואינם יכולים לשאת איתם שום דבר כבד. הם יכולים למחות את זיכרונותיהם של בני־אנוש, בתנאי שמדובר בזיכרונות לטווח קצר. חלק מהערפדים מסוגלים גם לקרוא מחשבות. תוחלת החיים עומדת על כ־1000 שנה, ובמקרים מסוימים אף על יותר מכך.

סימפטיים (שם עצם) – מין נפרד בתוך גזע הערפדים, מאופיינים על ידי היכולת והתשוקה לעשות מניפולציות רגשיות באחרים (לצורך החלפת אנרגיות). לאורך השנים הם הופלו ונרדפו על ידי הערפדים, כיום נותרו מעטים מהם.

פִּירוֹקְנֵט (שם עצם) – מתייחס לחולשה מהותית של אינדיבידואל. החולשה יכולה להיות פנימית, כמו התמכרות כלשהי, או חיצונית – למשל מאהב.

פְּרִיִּנְקָפֵס (שם עצם) – המעמד הגבוה ביותר באצולת הערפדים, משני רק לבני המשפחה הראשונה או לנבחרות בתולת הגורל. הפרינקפס חייב להיולד עם התואר; לא ניתן להעניק לו אותו.

ריטואל (שם עצם) – דרך טקסית לפייס את כבודו של מישהו שנפגע. הפוגע מציע את הריטואל לנפגע, ואם הנפגע מקבל

את ההצעה, הוא בוחר את הנשק ומכה בפוגע אשר עומד מולו חשוף, ללא כל אמצעי הגנה.

שילאן (שם עצם) – ערפדית שבאה בברית זוגיות עם ערפד זכר. ברוב המקרים נקבות אינן משתדכות אלא לזכר אחד בשל טבעם הרכושני ביותר של הזכרים, הבאים בברית זוגיות.

תקופת ההזדקקות (שם עצם) – פרק הזמן שבו הערפדיות פוריות. ברוב המקרים נמשך יומיים ומלווה בהשתוקקות מינית מוגברת. ההזדקקות מופיעה כחמש שנים לאחר הטרינספורמציה של הנקבה, ולאחר מכן אחת לעשור. כל הזכרים מגיבים ברמה כזאת או אחרת, אם הם נמצאים בסביבה של נקבה בהזדקקות. אלה עלולים להיות זמנים מסוכנים, שבהם פורצים ויכוחים ומריבות בין זכרים המתחרים זה בזה, בייחוד אם הנקבה אינה בברית זוגיות.

1

"מ" ה אם הייתי אומרת לך שיש לי פנטזיה?"
בוץ' או'ניל הניח את כוס הוויסקי שלו ובחן בעיון את הבלונדינית שדיברה אליו. היא התבלטה על רקע אזור האח"מים של מועדון ז'ירו סאם, עטויה רצועות עור לבנות ומבריקות אשר שיוו לה מראה שהיה הכלאה בין פּרָפִי לַפְרָלֶה. קשה היה להבחין אם היא אחת מהמקצועניות שעבדו במועדון או שלא. הכומר סחר רק בטוב ביותר, אבל אפשר שהיא דוגמנית של מגזין גברים דוגמת FHM או "מקסים".

היא שתלה את ידיה על פני שולחן השיש ונשענה לפנים. שדיה היו מושלמים, הטוב ביותר שכסף יכול לקנות. חיוכה קרן, כולו הבטחה למעשים שמצריכים מגני ברכיים. זו היתה אישה שספגה הרבה ויטמין די ונהנתה מכל רגע, בין אם שילמו לה או שלא.

"ובכן, אבא'לה?" אמרה והרימה את קולה מעל מוזיקת הטכנו הפסיכדלית. "רוצה להגשים לי חלום?"

הוא הבזיק לעברה חיוך נוקשה. מה שבטוח, היא תעשה מישהו מאושר מאוד הלילה. אולי אוטובוס מלא במישהו-אים. אבל הוא לא היה אחד כזה שייסע בדו-קומתי.

"מצטער, כדאי לך לחפש במקום אחר מישהו שיגשים לך את הפנטזיות."

היעדר התגובה המוחלט שלה ענה על קושיית הסטטוס המקצועי.

היא חייכה חיוך חלול וריחפה לעבר השולחן הסמוך, נשענת וקורנת כמקודם.

בוץ' הטח את ראשו לאחור ובלע את שארית ויסקי הלֶגְבוּלִין שבכוסו. הצעד הבא שלו היה לכידת תשומת לבה של המלצרית. היא לא ניגשה אליו, אלא הנהנה ונחפזה לכר כדי להביא לו משקה נוסף.

השעה היתה כמעט שלוש לפנות בוקר, כך ששאר חברי הטרויקה יגיעו תוך חצי שעה. וישם ורייג' היו עסוקים בציד לְסָרִים, אותם ממזרים חסרי נשמה שצדו את בני מינם, אבל נראה שלשני הערפדים ציפתה נחיתה מאכזבת. במהלך ינואר ופברואר שככה המלחמה הסודית שניטשה בין בני מינם לבין אגודת הלסרים, ומחסלים מועטים הסתובבו ברחובות. היו אלה חדשות טובות לאוכלוסייה האזרחית של גזע הערפדים. וסיבה לדאגה לאחוות הפגיון השחור.

"שלום, שוטר." הקול הגברי הנמוך הגיח הישר מאחורי ראשו של בוץ'.

בוץ' חייך. הצליל תמיד העלה במוחו מחשבות על ערפל לילי מהסוג שמסווה את מה שעומד להרוג אותך. למזלו, הוא חיבב את הצד האפל.

"ערב טוב, כומר, " אמר מבלי להסתובב.

"ידעתי שתסרב לה."

"מה אתה, קורא מחשבות?"

"לפעמים."

בוץ' העיף מבט מעבר לכתפו. הכומר ניצב בצללים, עיני האַחְלָמָה שלו זוהרות, שיערו נקצץ קרוב לגולגולתו בתסרוקת מוהוק. חליפתו השחורה היתה משובחת: וְלִנְטִינוּ. לבוץ' היתה בדיוק אותה חליפה.

אולם במקרה של הכומר, הצמר היוקרתי נרכש מכספו שלו. הכומר, הידוע גם בשמו רֶבֶנְג', היה אחיה של בְּלָה – השילאן של זי – והבעלים של זירו סאם, והוא נָטַל נתח מכל העסקאות

שנסגרו בו. לעזאזל, כל מעשי השחיתות שהתרחשו במועדון סיפקו לו יער של מרשרשים ירוקים, שהשתלשל ישירות לכיסו בתום כל ערב.

"לא, היא פשוט לא היתה בשבילך." הכומר החליק לתוך המושב שמולו, מעביר את ידו על פני עניבת הוורסצ'ה שענד ושנקשרה בשלמות. "ואני יודע מדוע אמרת לא."

"באמת?"

"אתה לא אוהב בלונדיניות."

לא, הוא כבר לא אהב אותן. "אולי פשוט לא הייתי בקטע שלה."

"אני יודע מה אתה רוצה."

כשמנת הוויסקי החדשה של בּוֹץ' הגיעה, הוא הקפיץ אותה במהירות למצב אנכי. "אתה חושב?"
"זו העבודה שלי. תסמוך עלי."

"בלי להעליב, אבל במקרה הזה אני מעדיף שלא."

"אני אגיד לך מה, שוטר." הכומר רכן קרוב אליו, מדיף ניחוח מופלא. אבל קול ווֹטֶר של דְּוִדְוֹף היה ככלות הכול בושם ישן וטוב.
"אני בכל זאת אעזור לך."

בוֹץ' טפח על כתפו הרחבה של הזכר שמולו. "רק ברמנים מעניינים אותי, ידידי. שומרונים טובים עושים לי פריחה."

"לפעמים רק האחרונים עושים את העבודה."

"אזי המזל שלנו בקנטיים." בוֹץ' הנהן לעבר הקהל המעורטל למחצה, שהתנועע תחת השפעת אקסטה וקוק. "כולם כאן נראים אותו דבר."

משונה, במהלך שנות שירותו במשטרת קוֹלְדוֹול נותר לגביו זירו סאם בגדר תעלומה. כולם ידעו שהמקום היה חור סמים ומאגר סקס, אבל איש במחלקה לא הצליח לשים אצבע על עילה סבירה מִסְפַקת לצו חיפוש – גם אם ניתן היה להיכנס אליו כל לילה מלילות השבוע ולראות עשרות עברות, רובן בזו אחר זו.

אבל כעת, משהתחיל בוֹץ' להסתובב עם האחווה, הוא ידע את

הסיבה לכך. לכומר היו טריקים רבים באמתחתו בכל הנוגע לשינוי הדרך שבה אנשים קלטו אירועים ונסיבות. כערפד, הוא יכול היה למחות את זיכרונו של כל אדם, לתמרן מצלמות אבטחה, ולהיעלם מכוח רצונו. הבחור והפּיִזְנָס שלו היו מטרה נעה שמעולם לא משה ממקומה.

"תגיד לי משהו," אמר בוץ, "איך הצלחת למנוע מהמשפחה האריסטוקרטית שלך לדעת על העבודה הלילית הזו שאתה מְתַחֵק מהצד?"

הכומר חיך, חושף קצות ניבים. "תגיד לי משהו, איך הצליח בן אנוש להתקרב ככה לאחווה?"

בוץ' הטה את כוסו במחוות כבוד. "לפעמים הגורל מושך אותך בכיוונים דפוקים."

"אמת דיברת, בן אנוש. אמת לאמיתה." הטלפון הנייד של בוץ' צלצל והכומר קם ממקומו. "אני אשלח לך משהו."

"אני לא מעוניין אלא אם כן אתה מתכוון לוויסקי, בנאדם."
 "אתה תתחרט שאמרת את זה."

"אני בספק." בוץ' נטל את מכשיר המוטורולה רִיִיזֵר ופתח אותו בהינף יד. "מ'נשמע, וי? איפה אתה?"

וישס התנשף כמו סוס מרוץ, שאגת הרוח העמומה מלווה את צליל נשימותיו: היתה זו סימפוניה של נתינת גז. "שיט, שוטר. אנחנו בבעיה."

האדרנלין הציף את בוץ', מדליק אותו כמו עץ חג מולד. "איפה אתם?"

"בפרברים, יש פה סיטואציה. המחסלים הארורים התחילו לצוד אזרחים בכתיהם."

בוץ' ניתר ממושבו. "אני מגיע –"
 "לא, אתה לא, לעזאזל. תישאר במקומך. התקשרתי רק כדי שלא

תחשוב שנהרגנו כשלא נופיע במועדון. נדבר."

השיחה התנתקה.

בוץ' חזר ושקע במושבו. קבוצת אנשים בשולחן הסמוך התפרצה

בשמחה קולנית מבדיחה משותפת כלשהי שהעיפה את צחוקם מעלה, כמו להקת ציפורים הנוסקת יחדיו לאוויר הפתוח.

בוץ' הביט לתוככי כוסו. לפני שישה חודשים לא היה דבר בחייו. לא אישה. לא משפחה קרובה. לא בית לחזור אליו. ועבודתו כבלש מחלק הרצח אכלה אותו מפנים. ואז העיפו אותו בגלל אלימות משטרתית. כעת הסתובב עם האחוה בעקבות רצף ביזארי של אירועים. הוא פגש את האישה היחידה שאי פעם הותירה אותו נדהם עד כדי טמטום. והמלתחה שלו עברה מהפך טוטאלי. לפחות השינוי האחרון נפל תחת סעיף הדברים הטובים, ונשאר שם.

במשך זמן מה היה השינוי מסיכה נהדרת שהסוותה את המציאות, אבל לאחרונה הוא שם לב שעל אף כל ההבדלים הוא עדיין נשאר במקום שבו היה תמיד: לא חי יותר מאשר כשנרקב בחייו הקודמים. עדיין עומד בחוץ ומביט פנימה.

הוא ינק את המשקה וחשב על מריסה, מדמיין את שיערה הבלונדיני שגלש עד לירכיה. את עורה החיוור. את עיניה התכולות. את ניביה.

כן, בלונדיניות לא היו בשבילו. הוא לא היה מסוגל אפילו להתקרב לסיטואציה מינית עם חיוורות־שיער למיניהן.

לעזאזל, שתלך טבלת צבעי השיער להזדיין. זה לא כאילו שמישהי במועדון הזה או על פני כדור הארץ כולו יכלה אפילו להתקרב לקרסוליה של מריסה. היא היתה טהורה כמו קריסטל המשקף את האור, והחיים סביבה הפכו טובים ורעננים יותר, ונצבעו בחינה.

שיט. כמה שהוא רכרוכי.

אבל, אלוהים, היא היתה כל כך יפה. בזמן הקצר שבו נראה שהיא נמשכת אליו, ניצתה בו תקווה שמשהו יתפתח ביניהם. אבל אז היא פשוט נעלמה. הוכחה ניצחת לכך שהיתה גם חכמה. לא היה לו הרבה להציע לנקבה כמוה, ולא מפני שהיה סתם בן אנוש. הוא טחן מים בשולי עולם האחוה, לא מסוגל ללחום לצדם בגלל

מה שהיה, לא מסוגל לחזור לעולם האנושי משום שידע יותר מדי. והיציאה היחידה מדרך הביניים הנטושה הזאת היתה דרך חדר המתים.

ממש חומר מושלם לפרופיל באתרי הכרויות.

בפרץ נוסף של מי-שטוב-לו-ושמח, שחררה קבוצת השכנים שלו פיצוץ טרי של עליצות. בוך' הציץ לכיוונם. בחור קטן ובלונדיני בחליפה מבריקה היה מסמר המסיבה. הוא נראה כבן חמש-עשרה, אך במהלך החודש האחרון היה לקוח קבוע באזור האח"מים, והשליך כסף לכל עבר כאילו היה קונפטי.

לא היה לו ספק שהבחור השתמש בארנקו כדי לחפות על ליקוייו הפיזיים. עוד דוגמה לכך שירוק שווה זהב.

בוך' סיים את הוויסקי שלו, זימן את המלצרית באצבעו, ובהה בתחתית הכוס. שיט. ארבעה משקאות כפולים והוא לא הרגיש שיכור אף לא במעט, מה שהעיד רבות על רמת העמידות שהגיע אליה. היה לו ברור כשמש שהוא התקדם לליגת המקצוענים של האלכוהוליסטים, חסל סדר אימונים בליגה ב'.

כשהתחוור לו שהתבונה כלל לא מטרידה אותו, הבין שהוא כבר לא טוחן מים אלא שוקע בתוכם.

נראה שהלילה הוא ממש היה מסיבה של איש אחד.

"הכומר אומר לי שאתה זקוק לידיד."

בוך' לא טרח להרים את מבטו אליה. "לא, תודה."

"למה שלא תסתכל עלי קודם?"

"תגידי לבוס שלך שאני מעריך את –" בוך' הרים את עינו

ובלם את פיו מיד.

הוא זיהה את האישה שמולו בין רגע, אבל מה לעשות אם ראש האבטחה של זירו סאם היתה בלתי נשכחת בתכלית. גובהה היה מטר שמונים לפחות, שיערה שחור כפחם וקצוץ כשל גבר. עיניה היו בצבע אפור כהה, כקנה של רובה ציד. המבנה האתלטי של פלג גופה העליון ניכר מבעד לחולצת הסבא שלבשה, כל כולה שרירים, עורקים, ואפס אחווי שומן. היא עשתה רושם של מישהי

שיכולה לשבור עצמות וגם נהנית מזה, ומבטו נדד אל ידיה מבלי משים. ארוכת אצבעות. חזקה. מסוג האנשים שמסוגל לגרום נזק ממשי.

לכל הרוחות... הוא רצה שיכאיבו לו. הלילה הוא רצה שיכאב לו גם מבחויץ, לשם שינוי.

האישה חייכה קלות כאילו ידעה על מה הוא חושב, ולשנייה קלטו עיניו זוג ניבים. אה... אז היא לא היתה אישה. היא היתה נקבה. היא היתה ערפר.

הכומר צדק, ממזר שכמוהו. היא תתאים מפני שהיא כל מה שמריסה אינה. ומפני שסקס איתה יהיה אותו הסקס האנונימי שבויץ' חווה במשך כל חייו הבוגרים. ומפני שהיא היתה בדיוק מסוג הכאב שחיפש מבלי לדעת.

בעודו מחליק את ידו לתוך חליפת הַרְאָלֶף לַוֶּרְן היוקרתית שלבש, נענעה הנקבה את ראשה. "אני לא עושה את זה בשביל כסף. אף פעם. תחשוב על זה כעל טובה לחבר." "אני לא מכיר אותך."

"אתה לא החבר שעליו אני מדברת."

בוץ' הביט מעבר לכתפה וראה את רבנג' נועץ בהם את מבטו מצדו השני של אזור האח"מים. הזכר חייך אליו חיוך מדושן עונג, ונעלם לתוך משרדו הפרטי.

"הוא חבר מאוד טוב שלי," לחשה הנקבה.

"אה, באמת. מה שמך?"

"זה לא חשוב." היא הושיטה לו את ידה. "קדימה, בוץ', או שעדיף שאקרא לך בשמך, בריאן, שם משפחה אוניל. בוא איתי. בוא ותשכח לזמן מה את מה שגורם לך להוריד שוט אחרי שוט של לגבולין. כל ההרס העצמי הזה יחכה עד שתחזור, אני מבטיחה לך."

לעזאזל, הוא לא בדיוק התלהב מכמות המידע שהיה לה עליו.

"למה שלא תאמרי לי קודם מה שמך."

"הלילה אתה יכול לקרוא לי סִימְפֶּתִי. מה דעתך?"

הוא בחן אותה ממחלפות עד מגפיים. היא היתה לבושה מכנסים עור. לא מפתיע. "יש לך שם במקרה עוד ראש, סימפתי?"

היא צחקה צחוק נמוך ועשיר. "לא, ואני גם לא הוא-היא. לכם הגברים אין בלעדיות על סקס חזק."

מבטו ננעץ בעיניה המחושלות ונדד בחזרה לחדרי השירותים הפרטיים. אלוהים... כמה שזה היה מוכר. סקס חפוז עם אישה זרה, התנגשות חסרת משמעות בין שני גופים. עסקת החליפין המחורבנת הזו היתה מאז ומתמיד הבסיס לחיי המין שלו – פרט לעובדה שלא זכר שאי פעם אפף אותו ייאוש חולני שכזה.

שיהיה. מה הסיכוי שיקיים חיי פרישות עד שימות משחמת הכבד? רק מפני שנקבה שלא הגיעה לו לקבל לא רצתה בו? מבטו נפל אל מכנסיו. גופו היה מוכן. לפחות משהו עדיין היה הגיוני.

בוץ' החליק הצידה וקם ממושבו, חזהו קר כמו אבני מדרכה בחורף. "בואי נלך."

הכינורות הרהיבו ברטט, התזמורת הקאמרית עברה בקלילות לוואלס, ומריסה הביטה בקהל המנצנץ מתמזג על רחבת אולם הנשפים. מכל עבריה נפגשו זכרים ונקבות, שילבו ידיים, הצמידו גוף אל גוף, ליכדו מבטים. האוויר נמלא בתבלין העשיר של עשרות גרסאות שונות של ניחוח ברית הזוגיות.

היא נשמה דרך שפתייה, מתאמצת שלא לשאוף יותר מדי ממנו.

אולם בריחה היתה סרת טעם כתמיד. נימוסים וסגנון לעד היו מקור גאוה לאצולה, אך ככלות הכול נותרה הגלימרה שבויה באמיתות הביולוגיות של הגזע: כשזכרים הזדווגו, לרכושנותם היה ניחוח. כשנקבות קיבלו את בני זוגן, הן נשאו את הבושם האפל על עורן בגאוה.

לפחות, מריסה הניחה שהיתה זו גאוה.

מתוך מאה עשרים וחמישה הערפדים שבאולם הנשפים של

אחיה היתה היא הנקבה היחידה ללא זיווג. היו שם מספר זכרים לא מזווגים, אבל זה לא כאילו שהם אי פעם יזמינו אותה לרקוד. היא העדיפה שהפְּרִינְקָפּס הללו יישארו במושכם במשך הוואלס, או שייקחו את האמהות או את האחיות שלהם אל הרחבה, כל עוד לא יתקרבו אליה.

לא, היא היתה המנודה הנצחית, והשפילה את מבטה מתוך נימוס כשאחד הזוגות הסתחרר אל מול עיניה. הדבר האחרון שהיא נזקקה היה שימעדו זה על זה תוך ניסיון לחמוק ממבטה.

עורה קמל והיא לא היתה בטוחה מדוע דווקא הלילה חשה בנטל יוצא הדופן של מעמדה כצופה מודרת. למען השם, אף חבר גלימרה לא פגש את מבטה כבר ארבע מאות שנה, והיא היתה מורגלת בכך: בתחילה היתה השילאן הרחוויה של המלך העיוור. כעת היתה השילאן הרחוויה לשעבר של המלך העיוור, שננטשה לטובת מלכתו האהובה בת התערובת.

ייתכן שכבר נמאס לה לעמוד בשוליים.

בידיים רועדות ובשפתיים חשוקות היא הרימה את החצאית הכבדה של שמלתה, ועשתה את דרכה אל הקשת הגדולה שבכניסה לאולם. הישועה חיכתה לה ממש מחוצה לו. היא פתחה בדחיפה את הדלת לטרקלין הגברות ונשאה תפילה. האוויר שקידם את פניה הדיף ניחוח פרחי פְּרִזְיָה וכושם, ובין זרועות חיבוקו הבלתי נראה היא מצאה... דממה ותו לא.

תודה לבתולת הגורל.

היא נכנסה והביטה סביבה, ומתיחותה הוקלה במעט. היא תמיד חשבה על חדר השירותים הזה באחוזה של אחיה כעל חדר מלתחה מפואר שיועד לנערות החברה הגבוהה. אזור הישיבה וההתייפייפות היה אדום כרם, ועוטר במוטיב ססגוני מתקופת הצאר הרוסי. הוא היה מאובזר בעשרה שולחנות טואלט זהים, וכל עמדת איפור היתה מצוידת בכל מה שנקבה עשויה לרצות לשם שיפור הופעתה. באחורי הטרקלין ניצבו חדרי השירותים הפרטיים, וכל אחד מהם עוצב כביצת פְּרִזְיָה שונה מהאוסף הנרחב של אחיה.

כליל הנשיות. כליל היופי.

היא ניצבה בלב אותה שלמות ורצתה לצרות.

במקום זאת נשכה את שפתה והתכופפה לבחון את שיערה באחת המראות. משקולת השיער הבלונדיני, שכשהיה פזור גלש עד גבה התחתון, סודרה על ראשה בדיוק של שָׁעוֹן, ותסרוקת השיניון החזיקה מעמד היטב. אפילו לאחר מספר שעות עדיין נותר הכול במקומו. חוטי הפנינים שטווחה הדוֹגָן שלה בשיערה נשארו בדיוק באותו מקום שבו היו כשירדה לנשף.

מצד שני, העובדה שבילתה את זמנה בשוליים לא אתגרה במיוחד את קונסטרוקציית מארי אנטואנט שניצבה על ראשה. השרשרת שלה זזה ממקומה. היא הריצה את קולר הפנינים רב-השורות בחזרה למקומו, כך שהטיפה הנמוכה ביותר שבו – פנינה מטהיטי בקוטר עשרים ושלושה מילימטר – פנתה ישירות מטה, לעבר מעט המחשוף שהיה לה.

שמלת הערב בגון אפור-יונה שלבשה היתה שמלת וינטג' מבית האופנה בְּלֶמְיִין. היא רכשה אותה במנהטן בשנות הארבעים של המאה העשרים. נעליה היו בעיצובו של סְטוֹאָרְט וִיֶצְמָן והן היו חדשות לגמרי. לא שהן נראו מתחת לחצאיתה שנשפכה עד לרצפה. השרשרת, העגילים והצמיד היו כולם מכלבו טִיפְנִי, כמו תמיד: בשלהי המאה התשע-עשרה, כשאביה גילה את אמן הוויטראז' לואיס קוֹמְפּוֹרְט, בנו של מייסד בית הכלבו, הפכה המשפחה ללקוחותיה הנאמנים – עובדה שנותרה בעינה.

אך ככלות הכול היה זה סימן ההיכר של האריסטוקרטיה, לא כן? יציבות ואיכות בכול בעוד שינויים ופגמים התקבלו במורת רוח מובהקת.

היא זקפה את גבה והתרחקה מהמראה, כך שיכלה לראות את מלוא השתקפותה מצדו השני של החדר. הדמות שהחזירה את מבטה היתה אירונית: כל השתקפותה כולה אמרה נשיות ללא רבב; יופי בלתי סביר שנראה מפוסל, ולא מולד. היא היתה גבוהה ודקיקה, גופה בנוי זוויות עדינות שנשזרו זו בזו; פניה מרהיבות ממש, שילוב

מושלם של שפתיים, עיניים, לחיים ואף. וכל אלה התעטפו בעור צחור כשלג. גון עיניה היה כחול כסוף. הדם שזרם בעורקיה היה מהטהורים ביותר בקרב בני מינה.

אלא שכל אלה לא שינו את מצבה. היא היתה ועודנה הנקבה הזנוחה. זו שנותרה מאחור. הבתולה הבלה, הרחויה, הפגומה, זו שאת מיניותה אפילו לוחם טהור־דם כמו רת' לא היה מסוגל לשאת אף לא פעם אחת ולו כדי לפטור אותה ממעמדה הבתולי. מה גם שתודות לסלידתו ממנה היא נותרה בבתוליה, אם כי התקופה שבה היתה בת זוגו של רת' נדמתה לה כנצח. כדי שתיחשב לשילאן היה חייב בן זוגה לקחת אותה למיטתו.

סופם היה פתאומי, אך כלל לא מפתיע. לגבי אף אחד. על אף שרת' הכריז שהיא עזבה אותו, ידעה הגלימרה את האמת. הוא לא נגע בה במשך מאות שנים, והיא מעולם לא נשאה את הניחוח שלו כעדות לברית ביניהם, מעולם לא נותרה איתו זמן רב לברה. מעבר לכך אף נקבה לא היתה עוזבת את רת' מרצונה החופשי. הוא היה המלך העיוור, הערפד הטהור האחרון בעולם, לוחם דגול וחבר באחוות הפגיון השחור. לא היה לו שני במעלה.

ומה היתה המסקנה של האריסטוקרטיה? נראה שמשוהו בה פגום, כשרוב הסיכויים שהיה זה פגם שנחבא מתחת לבגדיה וכנראה שהיה מיני באופיו. אחרת איזו סיבה הותירה לוחם טהור־דם ללא כל דחף מיני כלפיה?

היא נשמה עמוק. פעם אחר פעם.

ניחוח הפרחים הטריים חדר לאפה; המתיקות מתגברת ומשתלטת, מחליפה את האוויר... עד שהניחוח לברו מילא את ריאותיה. נדמה היה לה שגרונה מתהדק כאילו נלחם במתקפה, והיא משכה בשרשרתה. הדוקה... היא היתה כה הדוקה סביב צווארה. וכבודה... כמו ידיים החונקות אותה... היא פערה את פיה כדי לנשום אך ללא הועיל. צחנת הפרחים סתמה את ריאותיה, נדבקה לדופנותיהן... היא נחנקה, טובעת אף שלא היתה במים...

היא צעדה לעבר הדלת ברגליים רועדות, אבל לא היה בכוחה

להתמודד עם מראה הזוגות הרוקדים; עם אותם אנשים שהגדירו את טיבם בכך שהדירו אותה. לא, היא לא יכלה להרשות שיראו אותה... הם יבחינו עד כמה היא נסערת. הם ידעו עד כמה קשה לה. ויתעבו אותה אף יותר.

עיניה זינקו סביב טרקלין הגברות, מדלגות על הכול, קופצות ממראה למראה. אחרות תזוית היא ניסתה... מה היא עושה? לאן תוכל... ללכת – לחדר השינה, למעלה... היא היתה מוכרחה... אלוהים... היא לא יכלה לנשום. היא עמדה למות כאן ועכשיו, גרונה נקפץ כמו אגרוף.

הברס... אחיה... היא צריכה להגיע אליו. הוא רופא... הוא יבוא לעזרתה – אבל יום ההולדת שלו ייהרס. ייהרס... בגללה. הכול נהרס בגללה... הכול באשמתה... הכול. כל החרפה שהיתה מנת חלקה היתה באשמתה... תודה לאל שהוריה מתים כבר מאות בשנים ולא נאלצו לראות אותה... כפי שהיא באמת... היא עמדה להקיא. היא בהחלט עמדה להקיא.

מריסה התנודדה לתוך אחד מתאי השירותים, ידיה רועדות ורגליה כמו פודינג, ונעלה את עצמה בפנים. היא התעכבה מעל הכיור בדרכה לאסלה, פתחה את זרם המים כדי להסוות את נשימותיה המאומצות – במקרה שמישהי תיכנס – ונפלה על ברכיה, רוכנת מעל אסלת הפורצלן.

היא שנקה וירקה, גרונה היבש מתאמץ להקיא אך דבר לא עלה לבד מאוויר. זיעה בצבצה על מצחה, מתחת לזרועותיה ובין שדיה. בראש מסוחרר ובפה פעור היא נאבקה לנשום, מוחה נמלא מחשבות על כך שתמות לברדה, ללא אדם אחד שיעזור לה; על שהיא הורסת את המסיבה של אחיה, על היותה מושא לתיעוב; מחשבות שהתפשטו כמו נחיל דבורים... נחיל דבורים שהתפזר בראשה, מזמזם, עוקץ... ממית... מחשבות כמו דבורים...

מריסה החלה לבכות, לא מפני שחשבה שהיא עומדת למות אלא מפני שידעה שהיא לא.

אלוהים, בחודשים האחרונים היו התקפי הפאניקה אכזריים,

החרדה היתה כמו צייד שאין לו צורה ממשית אך נחישותו לא ידעה גבולות. בכל פעם שהתמוטטה היתה החוויה התגלות טרייה ונוראית.

היא התייפחה, קולה צרוד וראשה בידיה, דמעותיה זולגות במורד פניה ונלכדות בפנינים וביהלומים שלצווארה. היא היתה בודדה כל כך. שבויה בחלום בלהות יפהפה, שופע ומהודר, שבו המפלצות עטו חליפות טוקסידו ומקטורנים, ואוכלי הנבלות עטו עליה בכנפי סאטן ומשי כדי לנקר את עיניה.

היא נשמה עמוקות וניסתה להשתלט על נשימותיה. לאט... תירגעי. את בסדר. כבר עשית את זה בעבר.

כעבור זמן מה היא השפילה את מבטה לאסלה. האסלה היתה עשויה זהב טהור, ודמעותיה יצרו גלים על פני המים. הם נראו כאילו הם משקפים את אור השמש. לפתע היא נעשתה מודעת לתחושת המרצפות הקשות שמתחת לברכיה. ולמחוך שדקר את כלוב הצלעות שלה. ולעורה הלחלוחי.

היא הרימה את ראשה והביטה סביב. ובכן, מי היה מאמין. היא בחרה בתא השירותים האהוב עליה בתור זירת התמוטטותה. זה שעוצב על פי בייצת שושנת העמקים. היא ירבה, תלויה מעל לאסלה, מוקפת בקירות שנצבעו בגוון ורוד־סמוק ועוטרו בציווי גפנים בירוק עז ובפרחים קטנטנים ולבנים בעבודת יד. הרצפה, הדלפק והכיור היו עשויים שיש ורוד, שזור גידים בצבעי לבן ושמנת. הפמוטים היו זהובים.

נחמד מאוד. הרקע המושלם להתקף חרדה. אולם נראה שבזמן האחרון פאניקה הלכה עם הכול, לא? השחור החדש.

מריסה הרימה את עצמה מהרצפה, סגרה את הברז, והתמוטטה לתוך הכיסא הקטן מכוסה המשי שעמד בפניה. שמלתה נפרשה סביבה כמו חיה שמותחת את שריריה בתום כל הדרמה.

היא התבוננה בעצמה במראה. פניה היו מוכתמות מדמעות ואפה היה אדום. האיפור שלה נהרס. תסרוקתה נפרעה ושיערה היה סתור.

הנה, כך היא נראתה מבפנים. אין פלא שחברי הגלימרה תיעבו אותה. איכשהו הם ידעו את האמת שבתוכה.

אלוהים... אולי זו היתה הסיבה לכך שבוי' לא רצה בה –

לא, לעזאזל. הדבר האחרון שהיא נזקקה לו עכשיו היה לחשוב עליו. עליה לזקוף את גבה כמיטב יכולתה ולעלות במהירות לחדרה. הסתרתות לא היתה מאפיין מושך, כמובן, אבל גם היא עצמה לא היתה מושכת במיוחד.

היא שלחה יד אל שיערה ושמעה את דלת הטרקלין החיצונית נפתחת ואת המוזיקה הקאמרית מתגברת ונחלשת לכשנסגרה.

נפלא. עכשיו היא היתה לכודה. היא קיוותה שהיתה זו נקבה אחת בלבד, כך שלא תיאלץ לחשוש מציתות לשיחתה.

"אני לא מאמינה ששפכתי את זה על הצעיף, סְנִימָה."

אוקיי, אז כעת היא גם היתה פחדנית וגם צותתה לשיחה בעל כורחה.

"בקושי אפשר להבחין בזה," אמרה סנימה. "לפחות תפסת את זה לפני שמישהו אחר שם לב, תודה לבתולה. ניכנס לכאן ביחד ונשתמש במעט מים."

מריסה נייערה את עצמה כדי להתמקד. שלא ידאיגו אותך, פשוט תסדרי את השיער. ובשם הבתולה, תעשי משהו לגבי המסקרה שלך. את נראית כמו דביבון.

היא נטלה מגבת פנים והרטיבה אותה בדממה בעוד שתי הנקבות הלכו לחדר הקטן מול תאה. היה לה ברור שהן השאירו את הדלת פתוחה – קולותיהן לא נחלשו.

"אבל מה אם מישהו ראה?"

"ששש... בואי נסיר ממך את הצעיף – אוי, אלוהים." היא שמעה צחוק קצר. "הצוואר שלך."

קולה של הנקבה הצעירה יותר נחלש לכדי לחישה נרגשת. "זה מְרָלוֹס. מאז שבאנו בברית הזוגיות לפני חודש הוא מתנהג..."
כעת הן צחקו יחד.

"הוא מרבה לבקר אותך בשעות היום?" נימת קולה של סנימה היתה כולה חשאיית משועשעת.

"כן, בהחלט. כשהוא אמר שהוא רוצה לחבר בין חררי השינה שלנו, לא ידעתי את הסיבה. עכשיו אני יודעת. הוא... בלתי נלאה. והוא... הוא לא מעוניין רק לאכול."

מריסה קפאה עם המגבת מתחת לעינה. רק פעם אחת בחייה ידעה את רעבוננו של גבר כלפיה. נשיקה אחת, אחת ויחידה... והיא שמרה על הזיכרון מכל משמר. היא תרד לקברה בתולה, ואותו מפגש חטוף בין שפתיים יהיה הזיכרון המיני היחיד שיוותר לה.

בוץ' או'ניל. בוץ' נישק אותה ב – די כבר.

היא עברה לנקות את הצד השני של פניה.

"זיווג טרי, כמה נפלא. אבל אל תרשי למישהו אחר לראות את הסימנים האלה. העור שלך הושחת."

"זו הסיבה שמיהרתי להיכנס לכאן. מה היה קורה אילו מישהו היה מבקש ממני להסיר את בד המעטפת לאחר ששפכתי את היין?" מילים אלה נאמרו במעין אימה שהיתה שמורה בדרך כלל לתאונות שכללו סכינים.

אם כי בהתחשב באופי הגלימרה, מריסה יכלה להבין היטב את הרצון לחמוק מתשומת הלב.

היא השליכה את המגבת הצידה, ניסתה לסדר את שיערה מחדש... והתייאשה מניסיונותיה שלא לחשוב על בוץ'.

אלוהים, כמה שהיא היתה שמחה להסוות את סימני השיניים שלו מעיני הגלימרה. היא היתה מאושרת אילו היה עליה להסתיר אותו סוד מעורר תאוה; אם מתחת לשמלות המהוגנות שלבשה היה גוף שידע את תשוקתו הגולמית. והיא היתה שמחה לשאת על עורה את ניחוח בעלותו, ולצוות לו את הבושם המושלם שידגיש אותו, כמנהגן של נקבות מזווגות.

אבל דבר מכל אלה לא נועד להתממש. קודם כול, למיטב ידיעתה, בני אנוש לא באו בברית הזוגיות. וגם אם כן, בפעם האחרונה שראתה אותו, בוץ' או'ניל עזב אותה, כך שהוא לא היה

מעוניין בה יותר. כנראה מפני ששמע על פגמיה. לא היה לה כל ספק שכבר היו פרטים רבים שידע עליה מפאת קרבתו לאחווה. "יש כאן מישהו?" הפטירה סנימה בחריפות.

מריסה סיננה קללה כשהתחוויר לה שנאנחה בקול. היא ויתרה על תיקון שיערה ופניה, ופתחה את הדלת. כשיצאה מהתא השפילו שתי הנקבות את מבטיהן – מחווה שפעלה במקרה הזה לטובתה של מריסה. שיערה נראה כמו תאונת דרכים. "אל דאגה. לא אומר מילה," מלמלה נוכח זאת שאסור היה לשוחח על סקס במקום פומבי. וגם לא במקום פרטי כלשהו, למען האמת.

השתיים קדו בצייתנות ולא השיבו, ומריסה עזבה. בשנייה שיצאה מהטרקלין היא חשה בעוד ועוד זוגות עיניים עוברים ממנה ונפנים להביט למקום אחר... בעיקר אלה של הגברים הלא מזווגים, שעישנו סיגרים בפינה.

רגע לפני שהפנתה את גבה אל הנשף היא קלטה את מבטו של הברס מבעד לקהל. הוא הנהן וחייך בעצב, כאילו ידע שאינה מסוגלת להישאר אף לא דקה נוספת.

אחי היקר, חשבה. הוא תמיד תמך בה, ומעולם לא גרם לה לחשוב שהוא מתבייש באדם שהפכה להיות. היא היתה אוהבת אותו בכל מקרה מכורח הוריהם המשותפים, אך יותר מכול היא העריצה אותו בשל נאמנותו.

היא נתנה מבט אחרון בגלימרה במלוא הדרה, והלכה לחדרה. לאחר מקלחת קצרה היא החליפה בגדים, עטתה שמלה ארוכה ופשוטה יותר, נעלה עקבים נמוכים יותר, ויצאה דרך המדרגות האחוריות של בית האחווה.

חפה ממגע ולא רצויה – עם אלה יכלה להתמודד. אם זה מה שגזרה עליה בתולת הגורל, שיהיה כך. רבים חיו חיים נוראים משלה. בהתחשב בכל מה שהיה לה, היה משעמם ואנוכי מצדה לבכות על כל שחסר מחייה.

עם זאת, היא לא יכלה להתמודד עם היותה חסרת מטרה. תודה

לאל, היה לה תפקידה במועצת הפרינקפס, ומושבה היה שמור לה הודות לייחוסה. אך היתה לה דרך נוספת להשאיר חותם חיובי על עולמה.

היא הקישה קוד, ופתחה דלת פלדה בעודה מתקנאת בזוגות שעוד רקדו בצדה השני של האחוזה. הם כנראה ירקדו כך לנצח. אך לא זה היה גורלה.

היא תצעד בדרכים אחרות.

2

בוּן' יצא מזירו סאם בשעה שלוש ארבעים וחמש, ואם כי החנה את מכונית האסקלייד שלו מאחורי המועדון, הוא פנה ללכת בכיוון ההפוך. הוא נזקק לאוויר. ישו... כמה שנזקק לאוויר.

אמצע חודש מרץ עוד היה חורף לכל דבר בצפון מדינת ניו יורק, והלילה היה קפוא כבמקרה תעשייתי. הוא צעד בגפו לאורך רחוב טְרִייד, נשימתו משתחררת מפיו בעננים לבנים ונסחפת אל מעבר לכתפו. הצינה והברידות הלמו אותו: הוא חש בחום ובצפיפות אם כי השאיר כבר מאחוריו את עדר האנשים המיוזעים שמילאו את המועדון.

הוא צעד לאיטו, נעלי הפרגמו שלו הולמות בכבודות במדרכה, עקביו מרסקים את המלח והחול שעל רצועת הבטון הקטנה אשר בצדדיה נערם שלג מלוכלך. ברקע הלם מקצב של מוזיקה עמומה מתוך הברים האחרים שבטרייד, אף כי שעות הפעילות עמדו להסתיים בקרוב.

כשהתקרב לבר של מְקִיִּיִּדֶר שחרר כפתור בצווארון והאיץ את הליכתו. הוא נמנע מללכת לבר הבלוז מפני ששם הסתובבו חבריו למשטרה, והוא לא היה מעוניין להיתקל בהם. ככל שידעו עמיתיו לשעבר למשטרת קולדוול הוא פשוט נעלם, וכך רצה שהמצב יישאר.

המקום הבא היה סְקְרִיִּמְרוֹ, ומוזיקת ראפ כבדה הדהדה מתוכו

והפכה את כל הבניין הארור למגבר בס. כשהגיע לצדו השני של המועדון עצר והביט במורד הסמטה שלאורכו.

כאן הכול התחיל. ממש כאן, בחודש יולי האחרון, החל מסעו המוזר אל תוך עולם הערפדים, כשחקר פצצת מכונית במקום זה ממש: מכונית ב.מ.וו שהתפוצצה לכל הרוחות. גבר שהפך לאפר. אף לא ראייה מוחשית כלשהי פרט לזוג כוכבי נינג'ה יפנים. ההתנקשות היתה מקצועית ביותר, מהסוג שנועד להעביר מסר, וזמן קצר אחר כך הופיעו בסמטאות גופותיהן של הזונות. גרונותיהן שוספו. רמות ההרואין שברמן הרקיעו שחקים. כלי נשק יפניים נוספים היו מפוזרים סביב.

הוא ושותפו, חוזה דה לָה קְרוּז, הניחו שהפיצוץ נגרם בעקבות מלחמות-שטח בין סרסורים, ושהנשים המתות היו פעולת התגמול. אבל הסיפור האמיתי נגלה לו במהרה. דְרִיוּס, חבר באחוות הפגיון השחור, חוסל בידי אויבי הגזע אליו השתייך, הלסרים. ורצח הזונות היה חלק מהאסטרטגיה של אגודת הלסרים ללכידת ערפדים אזרחים לשם חקירה.

אלוהים, בתקופה ההיא לא היה עולה בדעתו שערפדים קיימים, ואפילו נוהגים במכוניות ב.מ.וו. בשווי עשרות אלפי דולרים. או שהיו להם אויבים מתוחכמים.

בוץ' צעד לאורך הסמטה, ישירות לעבר הנקודה שבה התפוצץ לשמים דגם ה-1650. טבעת פיח שחורה עוד נותרה על הבניין מחום הפצצה. הוא הושיט את ידו, מצמיד את קצות אצבעותיו ללבנים הקרות.

כאן התחיל הכול.

משב רוח הכה בו ופרץ את מעילו, מניף את אריג הקשמיר האיכותי וחודר את החליפה המפוארת שמתחתיו. הוא שמט את ידו והביט מטה על בגדיו. המעיל היה מיסוֹנִי, ושווי כחמשת אלפים דולר. החליפה תחתיו הגיעה מהקולקציה היוקרתית של ראלף לורן, כשלושת אלפים. הנעליים היו רכישה חובבנית שעלתה בסך הכול שבע מאות דולר. החפתים היו של קְרִטְיִיה, ומחירם הגיע לאזור

חמש הספרות. השעון היה מבית יצרן השעונים השווייצרי, פֶּטְק פִּילִיפּ. עשרים וחמישה אלף.

שני אקדחי הגֶּלֶק ארבעים מילימטר שנתלו תחת כתפיו עלו אלפיים כל אחד.

כך שהיו עליו... אלוהים אדירים, פרטי לבוש יוקרתיים ואבזרים בשווי כולל של כארבעים וארבעה אלף דולר. וזה לא היה אפילו קצה הקרחון בכל הנוגע לבגדיו. במתחם היו לו עוד שני ארונות מלאים בחרא הזה... ואף לא פריט אחד מהם נרכש מכספו. כולם נקנו במרשרשים של האחוה.

שיט... הוא התלבש בבגדים שלא היו שלו. הוא חי בבית, אכל אוכל וצפה בטלוויזיית פלזמה... אף לא אחד מהם שלו. שתה ויסקי שבשבילו לא שילם. נהג במכונית שווה שלא היתה בבעלותו. ומה הוא עשה בתמורה? כלום ושום דבר, בקושי. כל פעם שהיה מעט אקשן, האחים דחקו אותו הצידה –

קול צעדים הדהד מעברה השני של הסמטה, הולמים, הולמים ומתקרבים. והיה יותר מזוג אחד.

בוץ' התמזג בחזרה עם הצללים, משחרר את כפתורי המעיל ומקטורן חליפתו, כך שהיתה לו גישה לכלי הנשק אם יזדקק להם. לא היתה לו כל כוונה לדחוף את אפו לעסקיהם של זרים, אבל הוא לא היה מסוג האנשים שיעמדו בצד בשעה שמרסקים אדם חף מפשע.

נראה שהשוטר שבו עדיין לא מת.

לסמטה היה פתח אחד בלבד, כך שלאצנים שהתקדמו לעברו לא היתה ברירה אלא לחלוף על פניו בדרכם. הוא נמרח על מכולת וזבל בתקווה שלא יילכד באש הצולבת, והמתין לראות מה יקרה.

בחור צעיר עבר אותו במהירות, ארשת פניו מבועתת וכל גופו פאניקה תזזיתית. ואז... ובכן, מי היה מאמין, שני הבריונים שדלקו בעקבותיו היו בהירי שיער. גדולים כמו בניינים והדיפו ניחוח טלק.

לסרטים. רודפים אחרי אורח.

בוץ' לפת בידו את אחד מאקדחיו, התקשר לטלפון הנייד של ין בחיגו מהיר ויצא למרדף. בעודו רץ עברה השיחה לתא הקולי, והוא תחב את מכשיר הרייזר בחזרה לכיסו.

כשהדביק את ההתרחשות הדרמתית כבר היו השלושה בקצה הסמטה, קשורים זה לזה בחוט רופף של פורענות. כעת, כשדחקו המחסלים את האזרח לפינה, הפכו תנועותיהם לעצלות – ספק סוגרים עליו, ספק מתרחקים, מחייכים, משחקים. האזרח רעד, עיניו קרועות לרווחה עד כדי כך שחלקן הלכּוּ זהר בחשיכה.

בוץ' כיוון את אקדחו לעבר הזירה. "היי, בלונדינים, למה שלא תראו לי ת'ידיים שלכם?"

הלסרים נעצרו והסתכלו עליו. אלוהים, מבטם היה מצמית. לא היה לו כל ספק שדמו היה קופא בעורקיו לו היה מישוהו אחר. הממזרים האל-מתים האלה היו כוח צרוף שגנְּפָה בהיגיון קר – שילוב מסוכן, על אחת כמה וכמה בשניים.

"זה לא עניינך", הפטיר השמאלי.

"כן, זה מה שהשותף שלי חוזר ואומר לי. אבל, אתם מבינים, אני לא טוב במיוחד במילוי אחר הוראות."

היה עליו לתת ללסרים קרדיט; הם היו חכמים. אחד מהם התמקד בו. השני סגר על האזרח, שנראה מבוהל מכדי להתפוגג.

זה יהפוך מהר מאוד למצב של בן ערובה, חשב בוץ'.

"למה שלא תזוז מפה?" אמר הממזר הימני. "עדיף לך."

"כנראה, אבל רע מבחינתו." בוץ' הטה את ראשו לכיוון האזרח.

משב רוח קר כקרח התפרץ במורד הסמטה, פורע דפי עיתון מיוזמים ושקיות פלסטיק ריקות. אפו של בוץ' דגדג והוא נענע את ראשו. הוא תיעב את הריח.

"אתם יודעים", אמר, "כל הקטע הזה של ריח הטלק – איך

אתם, לסרים, מסוגלים לסבול את זה?"

עיניהם החיוורות של המחסלים בחנו אותו מכף רגל ועד ראש כאילו אינם מבינים מהיכן הכיר את המילה. ואז נכנסו השניים

לפעולה. הלסר שהיה קרוב לאזרח הושיט את ידו, תפס אותו ומשך את הערפד כנגדו, מממש את הפוטנציאל ולוקח אותו כבן ערוכה. באותו רגע זינק השני לעבר בוץ' במהירות הבזק.

אבל בוץ' לא נתן לעובדה זו להשפיע עליו. הוא כיוון את לוע הגלוק בשאננות, יורה בכך זונה ששעט לעברו במרכז החזה. בשנייה שבה פגע הקליע פרצה צווחה שטנית מגרונו של המחסל, והוא נחת על הקרקע כמו שק חול, מאובן.

לא היתה זו תגובתו הרגילה של לסר לכדור בחזה. בדרך כלל היה ביכולתם לנער את החווייה ולהמשיך הלאה, אבל תודות לאחוה הכילה המחסנית של בוץ' משהו מיוחד.

"מה לעזאזל", התנשף המחסל שנותר לעמוד.

"הפתעה, חת'כת מזדיין. אני מצויד בעופרת סוג א'."

הלסר שב למציאות והרים את האזרח ממותניו ביד אחת, משתמש בערפד כבמגן גוף.

בוץ' כיוון את אקדחו לעבר השניים. לכל הרוחות והשרדים. אין לי זווית ירייה. אין לי בכלל זווית ירייה. "שחרר אותו." לוע אקדח הגיח מתחת לזרועו של האזרח.

בוץ' זינק לעבר מפתן צר של דלת בעוד הקליע הראשון ניתז מהאספלט. הירייה השנייה פילחה את ירכו בדיוק כשתפס מחסה.

פאאאק, התחנה הבאה: עיר הנבלות. הוא הרגיש כאילו מסמר מלובן קרח ברגלו. הגומחה אליה נדחק היתה מוגנת בערך במידה שווה לעמוד תאורה, והלסר כבר חיפש זווית ירייה טובה יותר.

בוץ' אחז בבקבוק בירה ריק והשליך אותו לצד הנגדי של הסמטה. ראשו של הלסר הסתובב להציץ מעל לכתף האזרח בחיפוש אחר מקור הרעש. בוץ' זינק, נע בחצי מעגל סביב הזוג, משחרר בדרכו ארבע יריות מדויקות. הערפד נלחץ, בדיוק כפי שצפה, והפך למטען לא יציב. בעודו נשמט ברפיון מלפיתתו של המחסל, ירה בוץ' כדור לתוך כתפו של הלסר, ושלח את הממזר בסחרור לכיוון הנגדי עד שנחת – פנים קודם – על הקרקע.

ירייה טובה, אך האל-מת המשך לנוע וישוב בוודאי לעמוד על

רגליו בעוד כדקה וחצי. הקליעים המיוחדים היו טובים, אך השיתוק לא נמשך לנצח, וקליע בחזה היה עדיף על קליע בזרוע.

ומי היה מאמין. היו לו עוד בעיות.

כעת, לאחר שהערפד האורח השתחרר, הוא הסדיר את נשימותיו והחל לצרוח.

בוץ' צלע לעברו, מסנן קללות בעוד הכאב מפלח את רגלו. אלוהים אדירים, הזכר הזה עשה מספיק רעש כדי להקפיץ כוח משטרתי שלם – כל הדרך ממנהטן הארורה.

בוץ' קירב את פניו אל הבחור, נותן בו מבט נוקשה. "אתה חייב להפסיק לצרוח, אוקיי? תקשיב לי. תפסיק. לצרוח. עכשיו." רוק ניתז מפיו של הערפד, והוא נאלם דום כאילו נגמר הדלק במנוע תיבת הקול שלו. "יופי. אני צריך ממך שני דברים. קודם כול, אני רוצה שתירגע כדי שתוכל להתפוגג. אתה מבין מה אני אומר? תנשום לאט, נשימות עמוקות – בדיוק. יפה. ואני רוצה שתכסה את העיניים שלך עכשיו. קדימה, תכסה אותן."

"איך אתה יודע –"

"רשימת המטלות שלך לא כללה דיבור. תעצום את העיניים ותכסה אותן. ותמשיך לנשום. הכול יהיה בסדר כל עוד תוציא את עצמך מהסמטה הזאת."

הזכר כיסה את עיניו בידיו הרועדות ובוץ' ניגש למחסל השני, ששכב על האספלט ופניו כלפי מטה. דם שחור זב מכתפו ואנחות קלות נפלטו מפיו.

בוץ' תפס את שיערו של הלסר באגרופו, הטח את ראשו של היצור מעלה מהאספלט, והצמיד את לוע אקדח הגלוק לבסיס גולגולתו. הוא לחץ על ההדק. חלקו העליון של ראש הממזר התאדה, זרועותיו ורגליו התעוותו. הוא נדם.

אך העבודה לא נסתיימה. היה עליו לדקור את שני המחסלים בחזה כדי להרוג אותם סופית. ובוץ' לא נשא עליו חפץ חד ומבהיק כלשהו.

הוא שלף את הטלפון הנייד ולחץ שוב על החיוג המהיר, הופך

את המחסל באמצעות רגלו. הטלפון של וי החל לצלצל, ובוץ' חיטט בכיסיו של הלסר. הוא הרים מכשיר בלקברי וכן גם ארנק. "כל הזין", התנשף בוץ'. המחסל הפעיל את הטלפון שלו בקריאה ברורה לעזרה. מעבר לקו הפתוח עלו קולות התנשפות ובגדים מתנפנפים; אות חזק וברור לכוח ההצלה ההולך וקרב. בוץ' העיף מבט בערפד בעוד הטלפון הנייד של וי צלצל. "איך אתה מחזיק מעמד? אתה נראה טוב. רגוע מאוד, בשליטה."

וי, תענה לטלפון הארור. וי –

הערפד שמט את ידיו. מבטו נפל על המחסל, שמצחו כיסה כעת את רוב שטח קיר הלבנים שלימינם. "אוי... אלוהים –" בוץ' נעמד והתייצב ביניהם. "אל תחשוב על זה." ידו של האזרח נמתחה לפנים והוא הצביע מטה. "ואתה – ירוך".

"כן, אל תדאג גם לגבי. אני צריך שתירגע ותעזוב, גבר." ממש פקינג עכשיו, כאילו.

השיחה עברה לתא הקולי של וי בשנייה שבה הדהדו במורד הסמטה קולותיהם של מגפיים החובטים במדרכה. בוץ' תחב את הטלפון הנייד שלו סמוך לכיס והעיף את המחסנית מהגלוק. הוא דחף לתוכו מחסנית חדשה והחליט לשים קץ לכפפות המשי. "תתפוגג. תתפוגג עכשיו."

"אבל – אבל –"

"עכשיו! לכל הרוחות, תעיף מכאן את התחת שלך או שתחזור הביתה בקופסה."

"למה אתה עושה את זה? אתה בסך הכול בן אנוש –"

"באמת שנמאס לי לשמוע את זה. לך!"

הערפד עצם את עיניו, לחש מילה בשפה העתיקה ונעלם. שאון קצב צעדי המחסלים הלך והתגבר, ובוץ' הביט סביבו בחיפוש אחר מקום מסתור. הוא היה מודע לכך שהנעל השמאלית שלו ספוגה בדמו. מפתן הדלת הצר היה הסיכוי היחיד שלו. הוא קילל שוב, נדחק לתוכו והסתכל על מה שהתקדם לעברו.

“אוי, שיט...” אלוהים אדירים שבשמים... הם היו שישה.

וישס ידע מה עמד להתרחש ולא היתה לו כל כוונה להשתתף. הבזק אור לבן ומסנוור האיר את שמי הלילה כאילו היתה זו שעת צהריים. הוא נפנה מהמחזה, דוחף את מגפיו הכבדים לתוך הקרקע. לא היתה לו כל סיבה להביט לאחור כששאגתו האדירה של היצור הרעידה את הלילה. וי הכיר את התרגיל: רייג' עבר את השינוי, היצור היה חופשי, והלסרים אשר בהם נלחמו עמדו להפוך לארוחת הצהריים. עסקים כרגיל, פחות או יותר... פרט למיקומם הנוכחי: מגרש הפוטבול של תיכון קולדוול.

קדימה, בולדוגים! קדימה!

וי שעט לעבר הספסלים וטיפס עליהם, משל היה באימון מדרגה, עולה מעלה לעבר פסגת מתחם העידוד של תיכון קולדוול. מתחתיו, במרכז המגרש, היצור לכד לסר, זרק אותו מעלה לאוויר ותפס את האל-מת בין שינוי.

וישס הביט סביבו. הירח לא היה בשמים וזה היה מצוין, אבל בית הספר היה מוקף בכעשרים וחמישה בתים מזורגים. ובני האנוש שהתגוררו בתוך דירות הקומתיים, החוות והבתים הקולוניאליסטיים של מעמד הביניים האמריקני, נעורו הרגע בעקבות פרץ אור שקרן כמו פיצוץ גרעיני.

וי קילל ותלש מידו את כפפת הנהיגה מרופדת העופרת, שכיסתה את ידו הימנית. הוא הושיט את ידו לפנים, והזוהר שבהק ממרכז כף ידו מוכת הגורל האיר את הקעקועים שעטרו את שתי ידיו מקצות האצבעות ועד פרקי הידיים. וי נעץ את מבטו במגרש, התרכז בקצב פעימות לבו, חש את הדם זורם בוורידים, והתמזג עם המקצב פעימה אחר פעימה אחר פעימה...

כף ידו שילחה גלים מבודדים, כמו גלי חום המתרוממים מתוך האספלט. מספר מנורות נדלקו במרפסות הבתים, דלתות כניסה נפתחו, וראשי משפחות תחבו ראשים אל מחוץ לטירותיהם בעוד מייסוך הרעלה תפס את מקומו: מראות וצלילי המערכה הניטשת על

המגרש הוחלפו באשליה שגרתית, שבמסגרתה הכול התנהל על מי מנוחות וכל דבר היה במקומו הראוי.

ממקומו על הספסלים השתמש וי בראיית הלילה שלו כדי להביט בבני האנוש המביטים סביב ומנופפים זה לזה לשלום. אחד מהם חיך ומשך בכתפיו, ווי שמע את שיחתם בדמיונו.

היי, בוב, גם אתה ראית את זה?

כן, גארי. אור גדול. ענקי.

שנתקשר למשטרה?

הכול נראה בסדר.

כן, מוזר. היי, אתה, מרילין והילדים עושים משהו בשבת הקרובה? אנחנו יכולים לעשות סיבוב בקניון, אולי לשבת לאכול פיצה אחר כך?

רעיון מצוין. אני אדבר עם סו. לילה.

לילה.

וישם שמר על המסך במקומו בעוד הדלתות נסגרו, ולא היה לו ספק שהגברים מכתתים רגליהם למקרה לנשנוש לילי.

לא לקח ליצור זמן רב. והוא לא השאיר הרבה שאריות. כשסיים, הביט הדרקון מכוסה הקשקשים סביב, וכשזיהה את וי נישאה נהמתו עד לספסלים והסתיימה בנחרה.

"סיימת, בחור מגודל?" קרא אליו וי. "לידיעתך, ממש שם יש

עמוד שער שיהיה אחלה קיסם."

נחרה נוספת. היצור נשכב, ובמקומו הופיע רייג' במערומיו על פני הקרקע רווית הנוזל השחור. ברגע שבו הושלם השינוי, טס וי במורד הספסלים ורץ לרוחב המגרש.

"אחי?" גנח רייג' הרועד בשלג.

"כן, הוליווד, זה אני. אני לוקח אותך הביתה, אל מרי."

"זה לא נורא כמו פעם."

"יופי."

וי השיל בחופזה את מעיל העור שלו ופרש אותו מעל חזהו של רייג', שולף את הטלפון הנייד מכיסו. היו לו שתי שיחות

נכנסות מהמספר של בוקי', והוא מיהר לחזור אל השוטר בתקווה למענה מהיר. כשלא היתה תשובה התקשר וי לבור, והגיע לתא הקולי.

לעזאזל... פיוני היה אצל הברס כדי לסדר שוב את הפרותזה שלו. רת' לא יכול לנהוג מפאת עיוורונו. אף אחד לא ראה את טורמןט זה חודשים. זה השאיר את... זדיסט.

לאחר מאה שנים של התמודדות עם הזכר, היה לו קשה שלא לקלל כשהשיחה התחברה. זי בשום פנים ואופן לא היה החומר אשר ממנו קורצו גלגלי הצלה. הוא דמה יותר לכרישים במים. אבל איזו ברירה היתה לו? חוץ מזה, לפחות אחיו השתפר במעט מאז מצא זיוג.

"כן, היה המענה התקיף.

"הוליווד התחבר שוב לגודזילה הפנימית שבו. אני צריך מכונת."

"איפה אתם?"

"ברוך וסטון. מגרש הפוטבול של תיכון קולדוול."

"אני שם תוך עשר. עזרה ראשונה?"

"לא, שנינו בריאים ושלמים."

"הבנתי. תחזיקו מעמד."

השיחה התנתקה ווי הביט בטלפון הנייד. המחשבה שאפשר לסמוך על הממזר מעורר האימה היתה מפתיעה. הוא בחיים לא היה רואה את זה קורה... לא שהוא עוד ראה משהו בכלל.

וי הניח את ידו הטובה על כתפו של רייג' ונשא את מבטו לשמים. מעליו נתלה יקום אינסופי ובלתי ידוע – מעל כל אחד ואחד מהם – ולראשונה הממדים העצומים זרעו בו פחד. ועם זאת, לראשונה בחייו הוא עף ללא רשת ביטחון.

חזיונותיו נעלמו. אותן תמונות של רגעים מהעתיד, אותם שידורי בולשיט פולשניים של מה שעמד להתרחש, אותן תמונות ללא תאריכים שהותירו אותו במתח מאז שהוא יכול לזכור, פשוט נעלמו. וכך גם מחשבותיהם של אחרים, שהתפרצו תדיר למחשבותיו שלו.

מאז ומתמיד הוא רצה להיוותר לבד בתוך ראשו. כמה אירוני היה שעתה נראה לו השקט מחריש אוזניים.

"וי? הכול בסדר?"

הוא הביט מטה על רייג'. יופיו הבלונדיני המושלם של אחיו עדיין היה מסנוור, למרות פניו מכוסות דם הלסרים. "הטרמפ שלנו תכף יגיע. ניקח אותך הביתה למְרִי שלך."

רייג' החל למלמל ווי הניח לו. הבחור המסכן והאומלל. קללת מעולם לא היו סיבה למסיבה.

עשר דקות מאוחר יותר, וזדיסט עלה על המגרש עם מכונית הב.מ.ו של אחיו התאום, פורץ מבעד לערימת שלג וגורר עמו בוך בדרכו פנימה. בעוד מכונית ה-M5 שעטה מבעד לשלג היה ברור לווי שהם עומדים להרוס את מושבי העור האחוריים. איזה מזל שפְּרִיץ, רב המשרתים הדגול, היה כישרון לא יאמן בהסרת כתמים.

זדיסט יצא מהרכב וצעד מסביב למכסה המנוע. לאחר מאה שנים של הרעבה עצמית מבחירה, הוא סוף סוף הגיע למשקל נאה של כמאה ושלושים קילוגרם שהתפרשו על פני שני מטרים. הצלקת שעל פניו עוד ניכרה, כמו גם קעקועי העבד סביב פרקי ידיו. אך תודות לְבָלָה, השילאן שלו, עיניו כבר לא היו תהומות שחורות מלאות שנאה. רוב הזמן.

שניהם סחבו את רייג' אל המכונית מבלי לומר דבר, ותחבו את גופו המסיבי למושב האחורי.

"אתה מתנדרף הביתה?" אמר זי כשהתיישב מאחורי ההגה.

"כן, אבל אני מוכרח לפנות את האזור." כלומר, היה עליו להשתמש בידו כדי לְבָעֵר ולנקות את דם הלסרים שניתז לכל עבר.

"רוצה שאחכה?"

"לא, תחזיר את הבחור שלנו הביתה. מרי תרצה לראותו בהקדם

האפשרי."

זדיסט סרק את הסביבה בהסבת ראש מהירה. "אני אמתין."

"זי, הכול טוב. לא אשאר זמן רב."

שפתו המצולקת התרוממה בכעס. "אם אתה לא במתחם עד שאני מגיע לשם, אני בא לקחת אותך." המכונית יצאה לדרך, גלגליה האחוריים מעיפים בוץ ושלג לכל עבר.

לא ייאמן, זי באמת מילא את תפקידו כגיבוי. עשר דקות לאחר מכן התפוגג וי וחזר למתחם, בדיוק כשזדיסט החנה את הרכב שבו הפקידו את רייג'. זי נשא את הוליווד פנימה, ווישס בחן את המכוניות שחנו סביבו בחצר.

איפה, לעזאזל, האסקלייר? בוץ' כבר צריך היה להיות כאן. וי שלף את הטלפון הנייד שלו ולחץ על החיוג המהיר. הוא הגיע לתא הקולי והשאיר הודעה, "היי, גבר, אני בבית. איפה אתה, שוטר?"

שניהם נהגו להתקשר זה לזה כל הזמן, אז הוא ידע שבוץ' יחזור אליו בקרוב. לעזאזל, אולי הבחור משכיב מישהי בפעם הראשונה בהיסטוריה. הגיע הזמן שהבן זונה העלוב יניח לאובססיה שלו עם מריסה וימצא מעט סיפוק מיני.

ואם כבר מדברים על סיפוק... וי מדרד את כמות האור שבשמים. הוא הניח שנותרה לו כשעה וחצי של חושך, ואלוהים, הוא לא היה רגוע בשיט. משהו קורה הלילה, משהו זדוני עמד באוויר, אך הוא לא ידע מהו ללא החזיונות שלו. והלוח החלק העביר אותו על דעתו.

הוא הפעיל שוב את הטלפון הנייד וחייג מספר. כשהצלצול נפסק הוא לא המתין למענה. "את תתכונני לבואי עכשיו. את תלכשי את מה שקניתי לך. שיערך יהיה אסוף ולא יסתיר את צווארך."

הוא המתין לשמוע את שתי המילים היחידות שעניינו אותו, והן הגיעו לאוזניו ללא דיחוי – "כן, מאסטר, ענתה הנקבה. וי ניתק והתפוגג.

3

לאחרונה שגשגו מאוד העסקים בזירו סאם, חשב רבנג' בעודו עובר על סיכום ההכנסות. תזרים המזומנים היה מכובד. מספר הקבלות מהימורי הספורט גָּל. יותר אנשים הגיעו. אלוהים, כמה זמן כבר היה המועדון בבעלותו? חמש? שש שנים? והוא סוף סוף יכול לנשום לרווחה מכמות ההכנסות שהמועדון ייצר.

היתה זו כמובן דרך בזויה להרוויח כסף בהתחשב בכל הסקס, הסמים, האלכוהול וההימורים. אבל היה עליו לכלכל את המאמן שלו, ועד לא מזמן גם את אחותו בלה. וכמובן שגם היו לו הוצאות עקיפות למימון הסחטנות.

שמירה על סודות היתה יקרה כל כך.

רב הרים את מבטו כשהדלת למשרדו נפתחה. ראש האבטחה שלו נכנסה, ריחו של או'ניל עוד נדף ממנה ועלה באפו. הוא חיך קלות. הוא אהב להיות צודק. "תודה שטיפלת בבוקי'".

עיניה האפורות של הֶקס היו ישירות כתמיד. "לא הייתי עושה את זה אילולא הייתי רוצה אותו."

"ולא הייתי מבקש אילולא הייתי מודע לכך. עכשיו, מה מצבנו?"

היא התיישבה מצדו השני של השולחן, גופה החזק מוצק פשיש שעליו הניחה את מרפקיה. "מין בכפייה בשירותי הגברים שבקומת הגלריה. טיפלתי בזה. האישה מגישה תלונה במשטרה."

"הגבר עוד עמד על הרגליים כשסיימת איתו?"
"כן, אבל הוא ענד זוג עגילים חדש, אם אתה מבין את כוונתי.
בנוסף, מצאתי במועדון שני קטינים וזרקתי אותם החוצה. ואחד
השוערים קיבל שוחד מהתור, אז פיטרתי אותו."
"משהו נוסף?"

"היתה לנו עוד מנת יתר."
"שיט. אבל לא מהמוצר שלנו, נכון?"
"לא. זבל מבחוזן." היא שלפה שקית צלופן קטנה מהכיס האחורי
של מכנסי העור שלבשה והשליכה אותה על השולחן. "הצלחתי
לשים על זה את היד לפני שהפרמדיקים הגיעו. אני שוכרת כמה
עובדים נוספים כדי להתמודד עם המצב."
"יופי. תמצאי את הפריילנסר ותביאי את הממזר אלי. אני רוצה
לטפל בו באופן אישי."

"אין בעיה."
"יש לך עוד משהו בשבילי?"
דממה השתררה במשרד, והקס רכנה לפנים ושילבה את ידיה.
גופה היה שריר מתוח, מורכב כולו זוויות חדות, זולת שדיה הקטנים
והגבוהים. האנדרוגיניות שלה היתה מענגת, אם כי ככל הידוע לו
היא היתה כל כולה אישה.
השוטר צריך להרגיש בר־מזל, חשב. הקס לא עשתה סקס
לעתים קרובות, וכאשר עשתה היה זה רק במקרה שמצאה את הזכר
ראוי.

היא גם לא בזוזה זמן. בדרך כלל. "הקס, דברי."
"אני רוצה לדעת משהו."
"רב נשען לאחור בכיסאו. "אני עומד לחטוף עצבים?"
"כן. אתה מחפש בת זוג?"
עיניו החלו לזהור בסגול. הוא הנמיך את סנטרו ולטש בה מבט
מתחת לגבותיו. "מי אמר שכן? ואני רוצה שם."
"זו הסקת מסקנות, לא רכילות. על פי רשומות מערכת הניווט,
בזמן האחרון ביקרה מכונית הפּנְטֶלִי שלך פעמים רבות אצל הברס."

במקרה ידוע לי שמריסה אינה קשורה לאף אחד. היא יפהפייה. מסובכת. אבל מעולם לא היה לך אכפת מהגלימרה. אתה שוקל להפוך לבן זוגה?"

"בכלל לא," שיקר.

"יופי." עיניה של הקס ננעצו בו והיה לו ברור שהיא ידעה את האמת. "מפני שתהיה מטורף לנסות את זה. היא תגלה את האמת עליך – ואני לא מדברת על מה שקורה כאן. היא חברה במועצת הפרינקס, למען האל. אם היא תגלה שאתה סימפאת, זה יעמיד את שנינו במצב מסוכן."

רַב קם על רגליו ונאחז במקל ההליכה שלו. "האחוה כבר יודעת עלי."

"איך?" סיננה הקס.

הוא חשב על מפגש השפה/ניב הפעוט בינו לבין חבר האחוה, פיורי, והחליט לשמור אותו לעצמו. "הם פשוט יודעים. ועכשיו, משאחותי באה בברית זוגיות עם חבר האחוה הפכתי לבן משפחה מזורגג. אז אפילו אם מועצת הפרינקס תגלה, הלוחמים האלה יעצרו בעדם."

רק חבל שמי שסחט אותו לא הושפע ממנהגיהם של ערפדים נורמליים. לסימפאתים, כפי שהלך והסתבר לו, היו אויבים מרים. אין פלא שבני מינו היו שנואים.

"אתה בטוח לגבי זה?" אמרה הקס.

"אם ישלחו אותי לאחת מהקולוניות האלה זה יהרוג את בלה. את חושבת שההלרן הזה שלה יעמוד מהצד כשהיא עצובה כל כך, בעיקר עכשיו כשהיא בהריון? זי הוא ח'תכת מניאק מרושע, והוא מאוד מגונן עליה. אז, כן, אני בטוח."

"היא אי פעם ניחשה מה אתה?"

"לא." ולמרות שזדיסט ידע, הוא לא התכוון לספר לבת הזוג שלו. אין סיכוי שהוא יעמיד את בלה במצב הזה. על פי החוקים, אם ידעת על קיומו של סימפאת היית מחויב לרווח עליו או עליה, או לעמוד למשפט.

רב הקיף את השולחן, מרשה לעצמו להישען על מקלו, עכשיו כשהקס היתה היחידה בסביבה. הרופמין שהזריק לעצמו תדירות ריסן את הגרועים שברחפי הסימפאת, ואפשר לו להתחזות לערפד נורמלי. הוא לא היה בטוח כיצד הקס הצליחה בכך. הוא לא היה בטוח שהוא רוצה לדעת. אבל העניין היה שללא חוש המגע שלו הוא נדרש למקל ההליכה או שהוא עלול היה ליפול. ככלות הכול, תפיסת עומק לא מספיקה כשלא מרגישים את כפות הרגליים או את הרגליים עצמן.

"שזה לא יטריד אותך," אמר. "אף אחד לא יודע מה אנחנו. וככה המצב יישאר."

עיניים אפורות התרוממו וננעצו בו. "אתה מאכיל אותה, רב?"
לא היתה זו שאלה אלא דרישה. "אתה מאכיל את מריסה?"
"זה העסק שלי, לא שלך."

היא קפצה על רגליה. "לעזאזל איתך – הסכמנו. לפני עשרים וחמש שנים כשהיתה לי הבעיה הקטנה ההיא, הסכמנו. בלי בני זוג. בלי להאכיל ערפדים נורמליים. מה לעזאזל אתה עושה?"
"המצב תחת שליטתי, והשיחה הזו הסתיימה." הוא בדק את שעונו. "ומה את יודעת, הגיע הזמן לסגור ואת צריכה לצאת להפסקה. המורים יכולים לנעול."
היא לטשה בו מבט לרגע. "אני לא עוזבת עד שהמלאכה מסתיימת –"

"אני אומר לך ללכת הביתה ולא מתוך נחמדות. נתראה מחר בלילה."

"אל תיפגע, אבל לך תודיין, רבנג'."
היא פסעה בזעם אל הדלת, נעה כמו הרוצחת שהיא. הוא התכונן בה הולכת, ונזכר שכל ענייני האבטחה שביצעה בשבילו היו כאין וכאפס בהשוואה למה שהיתה מסוגלת.

"הקס," אמר, "אולי טעינו לגבי ברית הזוגיות."
היא שלחה אליו מבט זועף מעבר לכתפה כאילו שואלת, מה אתה, מטומטם? "אתה מזריק פעמיים ביום. אתה לא חושב שמריסה

תשים לכך לב בסופו של דבר? מה לגבי העובדה שאתה מוכרח לבקר את אחיה, הרופא הטוב, בשביל הנירומוֹדוֹלִיטוֹר לו אתה זקוק? חוץ מזה, מה תגיד אצילה מסוגה על כל ה... זה?" היא החוותה בידה על משרדו. "לא טעינו. אתה פשוט שוכח את הסיבות."

הדלת נסגרה לאט מאחוריה, וְרַב השפיל את מבטו אל גופו הדרום. בעיני רוחו ראה את מריסה כה טהורה ויפהפייה, כה שונה מהנקבות האחרות שהוא הוקף בהן, כל כך שונה מהקס... ממנה ניזון.

הוא רצה את מריסה, בשלב הזה כבר כמעט שהיה מאוהב בה. והזכר שבו רצה לסמן אותה כשלו אף על פי שהסמים הפכו אותו לאימפוטנט. אם כי ודאי שלא יפגע במי שאהב, גם אם איבריו האפלים יצאו מכלל פעולה, נכון?

הוא חשב עליה, בשמלות אופנת העילית שלה, כה הדורה, כה מעודנת, כה... נקייה. הגלימרה טעו לגביה. היא לא היתה פגומה; היא היתה מושלמת.

הוא חיך, גופו מתלהט בבעירה שרק האורגזמות החזקות ביותר יכלו להשקיט. זמן התופעה החודשית כמעט שהגיע, ובקרוב היא תזמן אותו. כן, היא תזדקק לו שוב... בקרוב. לשמחתו, דמו הדליל חייב אותה לשתות ממנו לעתים תכופות, ועברו כמעט שלושה שבועות מאז הפעם האחרונה.

לא יעברו יותר מכמה ימים לפי שתקרא לו. וכבר לא היתה לו סבלנות עד שיוכל להיות לה לעזר.

וי חזר למתחם האחוה דקות ספורות לפני הזמן, מתגשם ממש מחוץ לדלת הראשית של ביתן השער. הוא קיווה שהסקס יפחית את רמות המתח שגאו בו. אבל לא, עצביו נותרו מרוטים כמקודם.

הוא עבר במבואת הבור, פורק את נשקו בדרכו, כל כולו מתוח ומאוד זקוק למקלחת שתסיר ממנו את ריחה של הנקבה. הוא צריך להיות רעב, אך במקום אוכל כל מה שרצה היה וודקת גְרִיִי גִוּס.

"בוץ", גבר!" קרא בקול.

דממה.

וי צעד במורד המסדרון לעבר חדרו של השוטר. "נרדמת?"
הוא פתח את הדלת בדחיפה. מיטת הקינג־סייז היתה ריקה. אולי
היה השוטר בכניין הראשי?

וי רץ לאורך הבור ותחב את ראשו מבעד לדלת המבואה. מבטו
חלף בחטף על המכוניות שחנו בחצר, ולכו החל להלום בקצב של
תוף. מכונית האסקלייד איננה. בוץ' לא היה במתחם.

ממזרח החלו השמים להתבהר, וזוהר היום צרב את עיניו של
וי, אז הוא הכניס שוב את ראשו לתוך הבית והתיישב על יד מאגר
המחשבים שלו. הוא כיוון את מערכת האיתור לקואורדינטות של
האסקלייד, וראה שרכב השטח עומד מאחורי סקרימרו.

עובדה חיובית. לפחות בוץ' לא נכנס באיזה עץ –

וי קפא במקומו. הוא דחף את ידו באיטיות לכיס האחורי של
מכנסי העור שלו, ותחושה נוראית השתלטה עליו כמו פריחה, חמה
ודוקרנית. הוא פתח את מכשיר הרייזר ונכנס לתא הקולי. ההודעה
הראשונה היתה צליל ניתוק מהמספר של בוץ'.

תריסי הפלדה של הבור החלו להיסגר בעוד ההודעה השנייה
מתנגנת.

וי הזדעף. התא הקולי לא השמיע דבר לבד מצליל שריקה דקה.
אבל קול המולה גרם לו להסית את הטלפון מאוזנו באחת.
ואז הצטרף אליו קולו של בוץ', נוקשה וחזק: "תתפוגג, תתפוגג
עכשיו."

זכר מבוהל: "אבל – אבל –"

"עכשיו! לעזאזל, תעיף מכאן את התחת שלך..." צלילים
עמומים של חבטות.

"למה אתה עושה את זה? אתה בסך הכול בן אנוש –"

"באמת שנמאס לי לשמוע את זה. לך!"

הוא שמע תנודה מתכתית, צלילו של אקדח שנטען מחדש.

קולו של בוץ': "אוי, שיט..."

ואז מהומת אלוהים. יריות, גניחות, מהלומות.
וי קפץ ממקומו ליד השולחן כל כך מהר עד שהעיף את כיסאו
לאחור. ורק אז הבין שאור היום כולא אותו בפנים.

4

הדבר הראשון שבויץ' חשב עליו כשחזר להכרה היה שמישהו צריך לסגור את הברז. צליל הטפטוף הבלתי פוסק היה מעצבן. הוא פקח עפעף אחד לכדי חריץ, והתחוור לו שהדם שלו משחק אותה אֵילֵינֶר. אהה... נכון. הוא הוכה, והוא דולף. עבר עליו יום ארוך, ארוך ורע מאוד. כמה שעות כבר נמשכה חקירתו? שתיים-עשרה? הוא היה בטוח שעברו כבר אלף. הוא ניסה לנשום עמוק, אבל כמה מצלעותיו היו שבורות, אז הוא בחר במחסור בחמצן על פני כאב נוסף. אלוהים, תודות לתשומת הלב שהעניק לו שזכו כאב כל גופו כאב תופת, אבל לפחות אטם הלסר את פצע הירייה.

ולו רק כדי להאריך את החקירה.

נקודת האור היחידה בכל הסיוט הזה היתה העובדה שאף לא פרט אחד בנוגע לאחווה עלה על דל שפתיו. אף לא אחד. גם לא כשטיפל המחסל בציפורני ידיו ובמה שהיה בין רגליו. בויץ' עמד למות בקרוב, אבל לפחות כשיגיע לגן עדן יוכל להסתכל לפיטר הקדוש בעיניים בידיעה שאינו מלשין.

או שמא כבר מת והגיע לגיהנום? האם זה מה שקרה לו? בהתחשב בחלק מהחרא שעשה על פני האדמה, הוא יכול היה להבין כיצד הגיע לבית ההארחה של השטן. אך אם זה המקרה, מדוע למַעַנָה שלו אין קרניים כמו לַשֵּׁד?

אוקיי, הוא כנראה מפתח פלירט עם טרילילי וטרללה.
הוא פקח את עיניו עוד קצת, מניח שהגיע הזמן לנסות ולהפריד
בין המציאות לבין השטויות שהקהו את שפיותו. היתה לו תחושה
שזה יהיה הסיכוי האחרון שלו להישאר בהכרה, אז כדאי שינצל
אותו עד תום.

ראייתו היתה מטושטשת. ידיו... רגליו... כן, מרותקות בשלשלות.
והוא שכב על משטח קשה. שולחן. החדר היה... חשוך. ריח העפר
העיד שהוא נמצא כנראה במרתף. הנורה החשופה גילתה... כן...
ערכת כלי עיניים. הוא הסיר את מבטו מקולקציית החפצים החדים,
נרעד.

מה היה הצליל הזה? שאגה עמומה שהלכה והתגברה יותר
ויותר. ויותר.

קול השאגה נקטע, ובה בעת נפתחה דלת בקומה שמעליו.
"אדון." בויץ' שמע גבר מדבר חלושות.

תשובה שקטה. מילותיה נשמעו במעומעם. ואז שיחה, זוג צעדים
אחד שהסתובב במעגלים, משחרר גרגירי אבק שצנחו מבעד ללוחות
הרצפה. לבסוף נפתחה בחריקה דלת נוספת, והמדרגות שלצדו החלו
לגנוח.

בויץ' התכסה בזיעה קרה וצמצם את עפעפיו. הוא צפה במה
שהתקדם לעברו מבעד לחרכים שבריסיו.

הבחור הראשון היה הלסר שעבד עליו, הבחור מאותו הקיץ,
מהאקדמיה לאומנויות לחימה של קולדוול – ג'וזף קסווייר שמו,
אם בויץ' זכר נכונה. השני היה עטוף גלימה לבנה בוהקת מכף רגל
ועד ראש, פניו וידיו מכוסות כליל. הן שיוו לו מראה של איזה נזיר
או כומר.

אם כי לא היה זה שליח אלוהים. הגלים ששידר הציפו את
בויץ' עד שכמעט ונחנק מרוב גועל. יהיה הדבר שהסתתר מתחת
לגלימה אשר יהיה, הוא היה עשוי רוע מזוקק מהסוג שהניע רוצחים
סדרתיים, אנסים ורוצחים – ואנשים שנהנו להכות את ילדיהם:
מולו ניצבו שנאה וזדוניות, ורמותן היתה זקופה ומוצקה.

דרגות האימה של בּוּץ' זינקו לשמים. עם מכות הוא יכול היה להתמודד, הכאב היה נורא, אבל היה לו תאריך תפוגה שתאם את הרגע שבו יפסיק לבו לפעום. אבל מה שהתחבא מתחת לגלימה הזו טמן בחובו סבל מסתורי בסדר גודל תנ"כי. ואיך הוא ידע את זה? מפני שכל גופו התמרד וחושיו דחקו בו לברוח, להציל את עצמו...
טָרַף.

מילים הציפו את מחשבותיו, מהלכות בנבכי מוחו. ה' רועי, לא אֶחָסֶר...
אֶחָסֶר...

הדמות עטויה הגלימה הפנתה את ברכס גלימתה לכיוונו של בּוּץ', ראשה חג כצווארו חסר החוליות של ינשוף.
 בּוּץ' עצם את עיניו בחוזקה ועבר בראשו במהירות על המזמור העשרים ושלושה. מהר יותר... הוא נזקק למילים שימלאו את ראשו, מהר יותר. **בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצֵנִי, עַל מֵי מְנוּחֹת יִנְהַלְנִי... נִפְשִׁי יִשׁוּבָּ; יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שָׁמוּ...**
 "זה האיש?" הקול שהצטלצל במעמקי המרתף הכשיל את בּוּץ' וגרם לו לאבד את המקצב: הוא היה עמוק ומהדהד, מוזר ומעוות, כמו מתוך סרט מדע בדיוני.

"אקרחו היה מלא בקליעים של האחוה."
 תחזור שוב למזמור. תחזור עליו מהר יותר. כן, גם כִּי אֶלֶךְ בְּגֵיא צְלִמֹת לֹא אֵירָא רַע –

"אני מודע לכך שהתעוררת, בן אנוש." הקול המהדהד פגע ישירות באוזנו של בּוּץ'. "הבט בי ודע את אדון שוֹבֵבךְ."
 בּוּץ' פקח את עיניו, הפנה את ראשו ובלע רוק מבלי משים. הפנים שהביטו מטה אל שלו היו שְׁחֹר מרוכז, צל חי.
האומגה.

הרוע צחק קלות. "ובכן, אתה יודע מה אני, אם כן?" היצור הזדקף. "הוא מסר לך הכול, אפוא, רב לסר?"
 "לא סיימתי."

"אה, כוונתך שלא. ועבדת עליו היטב, בהתחשב בקרבתו למוות. כן, אני חש בסוף שמגיע לקחת אותו. כה קרוב." האומגה נרכן

שוב ושאף את האוויר שמעל לגופו של בויץ'. "כן, שעה קלה. אף פחות."

"הוא ישרוד כל זמן שארצה בכך."

"לא, הוא לא." האומגה החל להקיף את השולחן, ובוץ' עקב אחר תנועותיו בתחושת אימה שהלכה וסגרה עליו, מחזקת את הכוח הצנטריפוגלי שנוצר עם כל פסיעה של הרוע. סביב, סביב, סביב... גופו של בויץ' רעד כה חזק עד כי שיניו נקשו זו בזו.

הרעידות נפסקו בשנייה שבה נעצר האומגה בצדו המרוחק של השולחן. צלליות ידיו התרוממו, אחזו בברדס גלימתו הלבנה והסירו אותו. מעליו הבהבה הנורה העירומה, כאילו שאבה הדמות השחורה את האור.

"אתה תשחרר אותי," אמר האומגה, קולו כמו גל שהתקחה והתעצם חליפות על פני האוויר. "אתה תשאיר אותי ביערות. אתה תאמר לאחרים להתרחק ממנו."

מה? חשב בויץ'.

"מה?" אמר הרב לסר.

"עם חולשותיה של האחוזה נמנית נאמנות משתקת, לא כן? כן, מסירות משתקת. הם מסמנים את שלהם. זו החיה שבתוכם." האומגה הושיט את ידו. "סכין, בבקשה. עלה רצון מלפני להפיק מאדם זה תועלת."

"הרגע אמרת שהוא עומד למות."

"בכוונתי להעניק לו מעט חיים, אם אפשר לומר. ואף מתנה.

סכין."

עיניו של בויץ' נקרעו לרווחה בעוד סכין ציידים באורך עשרים סנטימטר החליפה ידיים.

האומגה הניח את אחת מידיו על פני השולחן, הצמיד את הלהב אל קצה אצבעו ולחץ בכוח. בויץ' שמע צליל ביקוע, כאילו חותכים גזר.

האומגה רכן מעליו. "היכן נסתיר, היכן נסתיר..." הוא הסכין הורמה וריחפה מעל לבטנו של בויץ' שהחל לצרוח. הוא

המשיך לצרוח בעוד חתך רדוד בוצע בכטנו. לאחר מכן הרים האומגה אותו חלק קטן ממנו – האצבע השחורה.

בוץ' נאבק ומשך בכבליו. האימה כמעט שגרמה לעיניו לצאת מחוריהן עד שהתעוור מהלחץ שנוצר על עצבי הראייה שלו.

האומגה הכניס את קצה אצבעו לתוך קרביו של בוץ' ונרכן קרוב אליו, נושף על הפצע הטרי. העור התאחה מיד, קצות הבשר נסגרות זו על זו. באחת חש בוץ' בריקבון שבתוכו, הרגיש ברוע שהתפתל והתנוועע בפנים. הוא הרים את ראשו. העור סביב החתך כבר החל להאפיר.

דמעות עלו בעיניו וזלגו במורד לחייו החשופות.
"שחרר אותו."

הרב לסר החל להתיר את השלשלות, אך כשהוסרו התחוור לבוץ' כי אינו מסוגל לזוז. הוא היה משותק.

"אני אקח אותו," אמר האומגה. "והוא ישרוד וימצא את דרכו בחזרה לאחוזה."

"הם יחושו כך."

"ייתכן, אך הם ייקחו אותו."

"הוא יגלה להם."

"לא, מפני שהוא לא יזכור אותי." פניו של האומגה נפנו לעבר בוץ'. "לא תזכור דבר."

כשמבטיהם נפגשו חש בוץ' בקרבה ביניהם, בקשר, בזהות. הוא בכה על תחושת החילול אך יותר על האחוזה. הם יכניסו אותו לביתם. הם ינסו לעזור לו בכל דרך שיוכלו.

וממש כמו הרוע שהיה בתוכו, סופו יהיה שיבגוד בהם.

אלא שתמיד היתה האפשרות שווישס והאחים לא ימצאו אותו. כיצד יצליחו? וללא בגדים, לבטח ימות במהרה מחשיפה לקור.

האומגה הושיט את ידו ומחה את הדמעות מלחיו של בוץ'. נצנוץ הרטיבות היה ססגוני כנגד אצבעותיו השחורות־שקופות, ובוץ' רצה להחזיר את שיצא ממנו. ללא הועיל. הרוע הרים את היד אל פיו והתענג על כאבו ועל פחדיו של בוץ', מלקק... מוצץ.

יֵאוּשׁ עֶרְפַּל אֶת זִיכְרוֹנִי שֶׁל בּוֹיָן, אֶךְ הָאִמּוֹנָה שֶׁחֲשַׁב שֶׁזֶנְחָה הִתִּיזָה עוֹד שׁוֹרֶת מִזְמוֹר אַחַת: אֶךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי וְשִׁבְתִּי בְּבֵית ה' לְאֶרֶץ יְמִים.
אֶךְ כֵּת כְּבֵר לֹא הִיָּה זֶה אִפְשָׁרִי, נִכּוֹן? בְּתוֹכֵי שֶׁכֵּן רוּע, טְמוֹן מִתַּחַת לְעוֹר.

הָאוֹמְגָה חַיִּיךְ, אִם כִּי לֹא הִיָּה לְבוֹיָן בְּרוּר כִּיִּצַד יִדַע זֹאת. "חֲבַל שֶׁלֹּא נוֹתֵר לָנוּ עוֹד זְמָן, וְאַתָּה בְּמִצַּב כֹּה שְׁבִירִי. אֶךְ יִהְיוּ לְךָ וְלִי הַזְדַּמְנוּיֹת נוֹסְפוֹת בְּעֵתִיד. עֵתָה, יִשָּׁן."
וְכִמוּ מְנוּרָה נִכְבֵּית כְּבֵה גַם בּוֹיָן.

"תַּעֲנֵה עַל הַשְּׂאֵלָה הַמְזוּיֵנֶת, וִישֵׁס."

וְיִהְיֶה הַפְנָה אֶת מִבְטוֹ מִמְלָכֵי בְּדִיוֹק כִּשְׁשֵׁעוֹן הָאוֹרְלוֹגִין שֶׁבְּפִינֵת חֹדֵר הָעֵבֹדָה הַחֵל לְצַלְצַל. הוּא נֶעְצֵר לְאַחַר אַרְבַּעַה צְלֻזִלִים, מוֹרָה עַל הַשְּׂעָה אַרְבַּע בְּצַהֲרִיִּים. חֲבָרֵי הָאֲחֻוּהָ בִּילּוֹ אֶת הַיּוֹם כּוֹלּוֹ בְּמִרְכֵז הַפִּיקוֹד שֶׁל רֵת', מְשׁוֹטְטִים בֵּין קִירוֹתָיו שֶׁל הַסְּלוֹן הָאֲלַגְנָטִי הַחֲחִירִיד, שְׁעוֹצָב בְּסַגְנוֹן הַמֶּלֶךְ לוֹאִי ה־14, וּמְרוּיִם בְּזַעֲמָם אֶת הָאוֹוִיר הָעֵדִין שְׁמִילָא אוֹתוֹ.

"וִישֵׁס", נָהֵם רֵת', "אֲנִי מַחְכָּה. אֵיךְ אֶתָּה יוֹדֵעַ כִּיִּצַד לְמִצּוֹא אֶת הַשׁוֹטֵר? וְלָמָּה לֹא צִיֵּנֶת אֶת זֶה לְפָנַי כֵּן?"
מִפְּנֵי שִׁידַע שֶׁזֶה יְעוֹרֵר בְּעִיּוֹת, וְעִגְלַת קְנִיּוֹת הַחֲרָא שֶׁלָּהֶם כְּבֵר הִיתָה מְלָאָה.

וְיִהְיֶה הַבֵּיט סְבִיב עַל אַחִיו בְּעוֹדוֹ מְנַסֵּה לְחֲשׁוֹב מָה לֹמֵר. פִּיּוּרֵי יֵשֵׁב עַל סִפְתֵי הַמְּשִׁי הַתְּכוּלָה שְׁמוּלֵי הָאֵח, מְגַמֵּד אֶת הַרְהִיט בְּגוֹפּוֹ, שִׁיעֵרוֹ הַרְבִּגּוֹנִי נוֹפֵל עַד מִתַּחַת לְקוֹ הַלְּסֵת. זֵי הִיָּה מֵאַחֲוֵרֵי אַחִיו הַתְּאוּס, נִשְׁעָן כְּנֶגֶד הָאֵח, עֵינָיו שׁוֹב שְׁחֹרוֹת מְזַעֵם. רִיִּיג' עֵמֵד עַל יַד הַדְּלֵת, פְּנֵי הַיְּפֵה־פִיּוֹת עוֹטוֹת הַבְּעָה מְסוֹכְנֵת, כְּתִפּוֹ מִתְּעוּוֹתוֹת כֵּאִילוֹ הִיתָה הַחִיָּה הַפְּנִימִית שֶׁלּוֹ מַחֲוִמֵּת מְעַצְבִּים בְּדִיוֹק כְּמוֹהוּ.

וְרֵת', כְּמוֹכֵן. הַמֶּלֶךְ הָעִיּוֹר יֵשֵׁב מֵאַחֲוֵרֵי שׁוֹלְחָן מְעוֹדָן, כֹּל כּוֹלּוֹ אִיוִם, דְּמוֹתוֹ הָאֲכֹזְרִית נוֹקְשָׁה, עֵינָיו הַחֲלָשׁוֹת חֲבוּיֹת מֵאַחֲוֵרֵי מִשְׁקָפֵי מְעֻטֵּפֵת שְׁחֹרוֹת מְסַגֵּרֵת. קַעְקוּעִים הַמְּסַמְלִים אֶת מוֹרְשָׁתוֹ

טהורת הדם כיסו את פנים אמותיו העצומות אשר נחו בכבדות על פני נייר מכתבים מעוטר זהב.

היעדרותו של טור היתה פצע פעור לכל אחד מהם.
"וי? ענה על השאלה או שְׁחִי אלוהים – אני אוציא ממך את התשובה במכות."

"אני פשוט יודע איך למצוא אותו."

"מה אתה מסתיר?"

וי פסע אל הבר, מזג לעצמו כמה מנות של גריי גוס והוריד את המשקה בבת אחת. הוא בלע את רוקו פעמים מספר והניח למילים לצאת.

"נתתי לו לשתות ממני."

החדר נמלא בצלילי מקהלת שאיפות הפתעה. רת' קם על רגליו כלא מאמין, ווי מזג לעצמו עוד כוס ודקה.

"עשית מה?" המילה האחרונה נאמרה בשאגה.

"הרשיתי לו לשתות קצת ממני."

"וישס..." רת' הקיף את השולחן בצעדים רחבים, מגפיו מכים ברצפה כמו סלעים. המלך התקרב אליו עד שהיו פנים אל פנים.

"הוא זכר. הוא בן אנוש. מה לעזאזל חשבת?"

עוד ודקה. בהחלט הגיע הזמן לעוד גוס.

וי גמע את השוט ומזג רביעי. "כל עוד דמי בתוכו אני יכול למצוא אותו, וזו הסיבה שנתתי לו לשתות. ראיתי... שזה מה שעלי

לעשות. אז עשיתי את זה, והייתי עושה את זה שוב."

רת' התרחק ממנו ופסע סביב החדר בעצבנות, ידיו קפוצות לאגרופים. בזמן שהבוס הוציא את תסכולו בהליכה, שאר חברי

האחוה פנו אליו בסקרנות.

"עשיתי את מה שהייתי חייב לעשות," ירה וי, מוריד את המשקה

בלגימה.

רת' עצר ליד אחד מהחלונות שהתנשאו מהרצפה עד התקרה. הוא הוגף למשך היום ולא בצבצה דרכו אף לא קרן אור אחת. הוא

שתה מההוריד שלך?"

"לא."

שניים מהאחים כחכו בגרונם, כאילו דוחקים בו לענות בכנות.

וי קילל ומזג עוד משקה. "נו, לכל הרוחות, זה לא ככה איתו. נתתי לו קצת בכוס. הוא לא ידע מה הוא שותה."

"שיט, וי, מלמל רת', היית עלול להרוג אותו במקום –" "זה קרה לפני שלושה חודשים. הוא עבר את זה, אז כלום לא קרה –"

קולו של רת' הדהד בעוצמה של מתקפה אווירית. "עברת על החוק! להאכיל בן אנוש? אלוהים! מה אני אמור לעשות עם זה?" "אם אתה רוצה להסגיר אותי לבתולת הגורל, אלך מרצוני. אבל שיהיה ברור – דבר ראשון אני מוצא את בויק' ומביא אותו הביתה, מת או חי."

רת' הרים את משקפיו ושפשף את עיניו – מנהג שפיתח לאחרונה כל אימת שנמאס עליו כל החרא הכרוך בלהיות מלך. "אם חקרו אותו יכול להיות שהוא דיבר. אנחנו עלולים להיות בסכנה." וי השפיל את מבטו לכוסו ונענע את ראשו באיטיות. "הוא יעדיף למות ולא לבגוד בנו. אני מבטיח לך." הוא בלע את הוודקה וחש כיצד היא מחליקה במורד גרונו. "זה הבחור שלי, טוב מיסודו."

5

רַבֵּנְג' כִּלְל לֹא נִשְׁמַע מוֹפְתַע כְּשֶׁהִתְקַשְׂרָה אֵלָיו, חֲשֵׁבָה מְרִיסָה. אֵךְ מוֹבֵן שֶׁתְּמִיד הִיָּה לוֹ כְּשֶׁרוֹן יוֹצֵא דוֹפֵן לְקְרוֹא אוֹתָהּ. הִיא אִסְפָּה אֶת גְּלִימַתָּה הַשְּׁחוּרָה וְיוֹצֵאתָ מֵהַכְּנִיסָה הָאֲחוּרִית אֶל אֲחוּזָתוֹ שֶׁל אַחִיָּה. זֶה עֵתָה יֵרֵד הַלֵּילָה וְהִיא נִרְעֵדָה, אִם כִּי לֹא מִפְּנֵי הַקּוֹר. הִיא נִרְעֵדָה בְּגַלְל הַחֲלוּם הַנּוֹרָא שֶׁחֲלָמָה בְּמַהֲלֵךְ הַיּוֹם. בְּחֲלוּמָה הִיא עֵפָה, עֵפָה מֵעַל הַנּוֹף, עֵפָה מֵעַל לְאִגָּם קְפוּא שֶׁמִּצְדָּו הִרְחֹק נִיִּצְבוּ עֵצֵי אוֹרֶן, הַמְּשִׁיכָה בְּדִרְכָּה מֵעַל מֵעַל עֵצִים עַד שֶׁהָאֵטָה וְהַבֵּיטָה מִטָּה. שֶׁם, עַל הָאֲדָמָה הַמוֹשְׁלֶגֶת, מְכוּוֹץ וּמִדְּמָם, הִיא רֹאתָ אֶת... בּוֹץ'.

הַדַּחֲף לְהִתְקַשֵּׁר לְאֲחוּוָה אִפְּף אוֹתָה כֹּל עוֹד אִפְּפוּ אוֹתָה מְרֹאוֹת הַחֲלוּם. אֵךְ עַד כֵּמָה טִיפְשָׁה הִיא תְּרַגִּישׁ כְּשֶׁהֲלוּחִמִּים יַחְזֹרוּ אֵלֶיהָ נִרְגָזִים רַק כְּדֵי לְהוֹדִיעַ לָהּ שֶׁהוּא בְּסִדֵּר גְּמוּרִי? הֵם וְדָאֵי יַחְשְׁבוּ שֶׁהִיא עוֹקֶבֶת אַחֲרֵיהֶם. אֲבָל, אֱלוֹהִים... מְרֹאָה דְמוֹתוֹ הַמְּדַמֶּמֶת אֶל תוֹךְ הָאֲדָמָה הַמְּכוּסָה לְבָן, אוֹתוֹ מַחֲזָה שְׁבוּ בּוֹץ' שׁוֹכֵס חֹסֵר אוֹנִים בְּתַנּוּחַת עוֹבֵר; הַתְּמוּנָה רִדְפָה אוֹתָהּ.

אֵךְ הִיָּה זֶה רַק חֲלוּם. חֲלוּם... וְלֹא יוֹתֵר. הִיא עֲצֻמָּה אֶת עֵינֶיהָ, מְכַרִּיחָה אֶת עֲצֻמָּה לְהִירְגֵעַ כִּכֵּל הָאִפְשֵׁר, וְהַתְּפוּגָגָה עִם פְּנִיָּה אֶל הָעִיר הַתְּחַתִּית, לְמִרְפַּסַּת דִּירַת פְּנִטְהָאוֹז בְּקוּמָה הַשְּׁלוּשִׁים. בְּשֵׁנִיָּה שְׁבָה הַתְּגַשְׁמָה פֶּתַח רְבִנְג' אַחַת מִשֵּׁשׁ דְּלִתוֹת הַזּוּזָה מְזוּכֹכִית.

פניו הזדעפו מיד. "את נסערת." היא חייכה חיוך מאולץ וניגשה אליו. "אתה יודע שאני תמיד מרגישה מעט לא בנוח." הוא הפנה לעברה את מקל ההליכה מעוטר הזהב שלו. "לא, זה משהו שונה." אלוהים, היא מעולם לא פגשה מישהו שהיה כה מחובר לרגשותיה. "אני אהיה בסדר."

הוא אחז במרפקה והוביל אותה פנימה, ומעטה של חמימות טרופית עטף אותה. רב תמיד ויסת את החום לטמפרטורה גבוהה, ותמיד נשאר לבוש במעיל פרוות הצוּפֵל הארוך שלו עד שהגיעו לספה. לא היה לה מושג כיצד הוא עמד בחום, אך הוא כנראה השתוקק אליו. הוא סגר את דלת ההזזה. "מריסה, אני רוצה לדעת מה קרה." "לא כלום, באמת."

היא נפנתה להסיר את גלימתה, פורשת אותה על גב כיסא בצבעי כרום ושחור. שלושה מכותלי הבית היו עשויים יריעות זכוכית, ומחוצה להם נפרשה לה קולדוול על שני חלקיה, אורות העיר התחתית מנצנצים, העיקול הכהה של נהר ההֶדְסוֹן, והכוכבים שנפרשו מעל לכל אלה. עם זאת, שלא בדומה לנוף המנצנץ, היה עיצוב הפנים מינימליסטי, כל כולו אומר אלגנטיות בשחור ושמנת... בדומה לרב, על תסרוקת המוהוק השחורה שלו, עורו הזהוב ובגדיו המושלמים.

אילו היו הנסיכות אחרות היא היתה אוהבת את הפנטהאון. אילו היו הנסיכות אחרות אפשר שהיתה אוהבת אף אותו. עיניו הסגולות של רב הצטמצמו כשנשען על מקלו וניגש אליה. הוא היה זכר ענקי, בנוי כמו אחד האחים, והתנשא מעליה בכישרון רב, פניו הנאות נוקשות. "אל תשקרי לי." היא חייכה קלושות. זכרים כמוהו נטו להיות מגוננים עד מאוד, ואם כי שניהם לא היו קשורים זה לזו בברית זוגיות היא לא הופתעה

מכך שהוא נראה מוכן לצאת לצייד בשבילה. "היה לי חלום מטריד הבוקר ועדיין לא הצלחתי להתנער ממנו. זה הכול."
הוא מדד אותה בעיניו ועלתה בה תחושה משונה ביותר כאילו הוא בורר את רגשותיה, כוחן כיצד הם נשזרים זה בזה בתוכה.
"תני לי את ירך," אמר.

היא הושיטה את ידה ללא היסוס. הוא תמיד שמר על כללי הטקס של הגלימרה, ועדיין לא בירך אותה לשלום בהתאם למנהגם. אך כשכפות ידיהם נפגשו הוא לא העביר את שפתיו על פני פרקי אצבעותיה. הוא הניח את אגודלו על פרק ידה ולחץ קלות. ואז הגביר את הלחץ. לפתע, כאילו נפתח בה מעין חור ניקוז, הפחד והדאגה נשאבו במורד זרועה ומחוצה לה, אליו, נמשכים בעזרת מגעו.
"רבנג?" לחשה חלושות.

בשנייה ששחרר אותה שבו הרגשות, מעיין בלתי נדלה של מים עומדים.

"לא תוכלי להיות איתי הלילה."

היא הסמיקה ושפשפה את העור במקום שבו נגע. "כמובן שאוכל. הגיע... הזמן."

כדי להתחיל היא צעדה לעבר ספת העור השחורה שבה הם השתמשו בדרך כלל, ונעמדה לצדה. רגע לאחר מכן ניגש אליה רבנג' והסיר את מעיל הצובל שלו, מניף אותו ופורש את הפרווה כדי שיוכלו לשכב עליה. לאחר מכן הוא פתח את כפתורי ז'קט החליפה השחור ופשט גם אותו. חולצת המשי ההדרורה שלבש, שנראתה בעיניה לבנה כל כך, הותרה עד האמצע במגע אצבעותיו, חושפת חזה רחב וחלק. קעקועים עיטרו את שרירי החזה שלו. שני כוכבים מחומשים בדיו אדומה ועיצובים נוספים התנוססו על בטנו המשורגת.

שריריו התכווצו כשהתיישב ונשען אל תוך זרועות הספה. הוא הרים את מבטו אליה. עיני האחלמה הזוהרות שלו משכו אותה אליו, כמו גם ידו כשהושיט את זרועו ועיקם לעברה את אצבעו כמסמן לה לגשת. "בואי לכאן, טאהלי. יש לי מה שאת צריכה."

היא הרימה את חצאית שמלתה וטיפסה אל בין רגליו. רב תמיד התעקש שתיזון מגרונו, אך בשלוש הפעמים אשר בהן עשו את זה הוא מעולם לא התעורר מינית, אף לא פעם אחת. היתה זו הקלה, כמו גם תזכורת. גם לרת' מעולם לא היתה זקפה בקרבתה. היא הביטה מטה אל עורו החלק של רב, זכרי ומפואר. הרעב הקהה שבו חשה בימים האחרונים הכה בה עתה ביתר שאת. היא הניחה את כפות ידיה על שרירי החזה שלו והתקשתה מעליו, מתבוננת בו עוצם את עיניו, מפנה את סנטרו הצידה ומעביר את ידיו במעלה זרועותיה. גניחה רכה ברחה מבין שפתיו, כפי שתמיד קרה ממש לפני שהסתערה עליו. בכל מצב אחר היתה מייחסת את המחווה לציפיה, אך היא ידעה שלא זה היה המקרה. גופו תמיד נותר רפה, והיא לא האמינה שהוא נהנה במיוחד מכך שמשתמשים בו.

היא פערה את פיה, ניביה מתארכים, יורדים מטה מלסתה העליונה. היא נשענה ונצמדה לרב, היא – דמותו של בויג' בשלג גרמה לה לקפוא במקומה, והיא נאלצה לנער את ראשה כדי להתמקד בגרונו של רב וברעב שלה. שתי, אמרה לעצמה. קחי את מה שהוא מציע לך. היא ניסתה שנית, ושוב נעצרה כשפיה צמוד לצווארו. היא עצמה את עיניה בחוזקה, מתוסכלת, ורב הניח את ידו מתחת לסנטרה והרים את ראשה.

"מי הוא, טאהלי?" אגודלו של רב ליטף את שפתה התחתונה. "מי הזכר הזה שאת אוהבת, אך לא מוכן להאכיל אותך? ואני איעלב עד עמקי נשמתי אם לא תגלי לי את שמו."

"רבנג'... אתה לא מכיר אותו."

"הוא שוטה."

"לא. אני השוטה."

בפרץ בלתי צפוי משך אותה רב מטה אל עבר שפתיו. היא היתה המומה כל כך שהשתנקה, ולשונו חדרה אליה בנחשול ארוטי. הוא נישק אותה במימנות, בתנועות חלקות, גולש פנימה והחוצה. זה

לא עורר בה דבר, אך היא יכלה לראות איזה מין מאהב הוא יהיה: דומיננטי, חזק... מעמיק.

היא דחפה את החזה שלו, והוא הניח לה להתנתק ממגעו. רב נשען לאחור, עיני האחלמה שלו בהקו, ואור סגול יפהפה נשפך מתוכן – נשפך לתוכה. היא לא חשה בזקפה כלשהי מתחת למותניו, אך הרעד שעבר בגופו הגדול והשרירי גילה לה שהוא זכר שבמחשבותיו ובדמו זורם סקס – ושהוא רוצה לחדור אליה.

"את נראית כל כך מופתעת," אמר באיטיות.

בהתחשב בדרך שבה התייחסו אליה רוב הזכרים היא אכן הופתעה. "לא ציפיתי לזה. בעיקר מפני שלא חשבתי שאתה מסוגל –"

"אני מסוגל להזדווג עם נקבה." עפעפיו הצטמצמו, ולרגע הוא נראה מפחיד. "בנסיבות מסוימות."

כאילו משום מקום נכנסה לראשה תמונה לא קרואה: היא ראתה את עצמה שרועה עירומה על מיטה, ומתחתיה פרושה שמיכה מפרוות צובל; רב, עירום ומגורה לחלוטין, מפשק את רגליה בירכיו. על פנים ירכיה ניכר סימן נשיכה, כאילו שתה מהווריד שעבר שם. היא נשמה בחדות, כיסתה את עיניה והמחזה נעלם. "אני מתנצל, טאהלי," מלמל, "נראה שהפנטזיות שלי מפותחות למדי. אבל אל תדאגי, אנחנו יכולים פשוט להניח להן להישאר בראש שלי."

"אלוהים אדירים, רבנג', לעולם לא הייתי מנחשת. אולי אם היה המצב שונה..."

"אני מבין." הוא נעץ את מבטו בפניה ונענע את ראשו. "באמת הייתי רוצה לפגוש את הזכר הזה שלך."

"זאת הבעיה. הוא לא שלי."

"אז כפי שאמרתי, הוא שוטה." רב נגע בשיערה. "ורעבה ככל שאת, ניאליץ לעשות את זה בפעם אחרת, טאהלי. הלב הזה שלך לא ירשה זאת הלילה."

היא התרחקה ממנו בדחיפה ונעמדה, עיניה נמשכות לחלונות ואל העיר הזוהרת. היא תהתה היכן בוץ' נמצא ומה הוא עושה,

ושבה להביט בְּרַב, משתוקקת להבין מדוע לעזאזל היא לא נמשכה אליו. הוא היה יפהפה כמו לוחם – רב־עוצמה, סמיך־דם, חזק... בעיקר עכשיו, גופו הגדול שרוע על הספה מכוסת הפרווה ורגליו פרושות בהזמנה מינית בוטה.

"הלואי שהייתי רוצה אותך, רב."

הוא צחק ביובש. "כמה משונה, אני יודע בדיוק למה את מתכוונת."

וי דחף את דרכו אל מחוץ למכואת האחוזה ונעמד בחצר. מתוך הצל שהטילה אחוזת האבן המאיימת הוא שילח את תודעתו אל תוך הלילה, כרדאר המחפש אותות.

"אתה לא הולך לבר", נהם רייג' באוזנו. "אתה מוצא את המקום שבו הם מחזיקים אותנו ואתה קורא לנו."

כשווישס לא ענה, הוא נתפס מעורפו וטולטל כמו בובת סמרטוטים על אף העובדה שהתנשא לגובה שני מטרים.

רייג' דחף את פרצופו לפניו של וי בגישה של אל־תשחק־איתי־משחקים. "וישס. שמעת אותי?"

"כן, מה שתגיד." הוא דחף את הזכר מעליו ורק אז שם לב שהם כלל לא היו לברם. שאר חברי האחוזה המתינו חמושים וזועמים כתותח העומד לירות. אלא ש... חרף כל האגרסיה שבעבעה מהם היו מבטיהם מלאי דאגה. חששם שיגע אותו, והוא הפנה את מבטו.

וי תפס פיקוד על תודעתו ובָּרַר את הלילה, מנסה למצוא אותו חלקיק זערורי מעצמו שנתר בתוך בוץ'. חודר את החשיכה הוא חיפש לאורך שדות והרים, אגמים קפואים ונחלים זורמים... הרחק... הרחק – אוי, אלוהים.

בוץ' היה בחיים. בקושי. והוא נמצא... בכיוון צפון מזרח. במרחק של תשע־עשרה, אולי עשרים וחמישה קילומטר.

וי שלף את אקדחו, ויד ברזל לפתה את זרועו. רייג' שוב היה לצדו, מחומם. "אתה לא נלחם בלסרים האלה לברך."

"מוכּן."

"תישבּע לי," ירה רייג'. כאילו כבר היה לו ברור כשמש שווי מתכוון קודם להיכנס במי שהחזיק בבוץ' ורק אחר כך להתקשר אליהם שינקו את הבלגן.

אלא שזה היה אישי. זה לא רק סבב סביב המלחמה שבין הערפדים לאגודת הלסרים. הממזרים האל־מתים האלה חטפו את – טוב, הוא לא ידע בדיוק מה היה בוץ' בשבילו. אך הקשר היה עמוק יותר מכל דבר שהרגיש זה זמן רב.

"וישם –"

"אני אתקשר אליכם כשאהיה פקינג מוכּן." וי התפוגג אל מחוץ לאחיזתו של אחיו.

הוא עשה את המסע עד לאדמות החקלאיות באזור הכפרי של קולדוול, בליל של מולקולות משוחררות, והפך לערפל בחורש עצים סמוך לאגם שעדיין היה קפוא. הוא חישב את הגעתו כך שיופיע פחות ממאה מטר ממקום האות שהגיע מבוץ', והתגשם בכריעה – מוכּן לקרב.

מסתבר שהיתה זו תוכנית מוצלחת מכיוון שהוא חש בנוכחותם של לסרים מכל עבר, לעזאזל –

וי קימט את מצחו ועצר את נשימתו. הוא נע באיטיות, מסתובב בחצי מעגל, מחפש בעיניו ובאוזניו ולא דווקא בחושיו האחרים. לא היו בסביבה מחסלים. לא היה בסביבה דבר. אפילו לא צריף או בקתת ציד.

לפתע עבר בו רעד. לא, משהו בכל זאת נמצא ביערות הללו – משהו עצום בגודלו, כתם מרוכז של זדוניות, רוע שגרם לעורו לעקצץ.

האומגה.

הוא הפנה את ראשו לעבר העוצמה הנוראית, ומשב רוח קר הכה בפניו כאילו אמא אדמה דוחקת בו לברוח בכיוון השני. בעיה שלה. הוא מוכרח להוציא משם את השותף שלו. וי רץ לעבר האזור שבו חש בבוץ', מגפיו בועטים את דרכם על

פני השלג הגס. מולו זרח ירח מלא בכל זוהרו בשולי שמים חסרי עננים, אך נוכחותו של הרוע היתה כה חזיה עד שווי היה מוצא את דרכו גם בעיניים מכוסות. שיט, בוץ' היה קרוב כל כך לחשיכה הזו.

כמעט חמישים מטר לאחר מכן ראה וי את זאבי הערבות. הם סבבו דבר מה שהיה על האדמה, נוהמים לא מרעב אלא לעבר משהו שאיים על הלהקה.

מה שלכד את תשומת לבם היה משמעותי עד כדי כך שהם אפילו לא שמו לב שהוא מתקדם לעברם. כדי לפזר אותם, כיוון את אקדחו מעלה ושחרר כמה יריות. הזאבים ברחו ו... וי עצר בפתאומיות. הוא הביט על מה שהיה מוטל על האדמה ולא היה מסוגל לבלוע. זה פעל לטובתו, מכיוון שפיו היה לגמרי צחיח.

בוץ' שכב על צדו בשלג, עירום, מוכה, מכוסה בדם, פניו נפוחות וחבולות. ירכו נחבשה, אך הפצע שמתחת לברד הגזזה דימם, הדם נספג בו. עם זאת אף לא דבר מאלה היה מקור האימה. רוע אפף את השוטר... כולו... שיט, הוא היה תביעת הרגל האפלה והמושחתת שבה חש וי.

בשם הבתולה המתוקה שבנשייה.

וישס סרק את הסביבה במהירות וירד על ברכיו, מניח את ידו עטוית הכפפה בעדינות על חברו. זרם מכאיב נורה במעלה זרועו, והאינסטינקטים של וי הורו לו לברוח מפני שכף ידו נגעה במשהו אשר ממנו היה עליו להתחמק בכל מחיר. רוע.

"בוץ', זה אני. בוץ'?"

השוטר גנח וזע קלות. זיק של תקווה ניצת בפניו הפצועות, משל נפנה ראשו לעבר השמש. אך ארשת הפנים דעכה במהירות.

אלוהים אדירים, שמורות עיניו קפאו ונסתמו מפני שבכה, ודמעותיו לא שרדו את הכפור ששרר.

"אל תדאג, שוטר. אני הולך ל..." לעשות מה? הזכר עמד למות פה בחוץ, אבל מה לעזאזל עשו לו? הוא היה רווי אפלה.

פיו של בּוֹץ' נפתח. ייתכן שהצלילים הצרודים שהפיק היו מילים, אבל משמעותן לא עברה.

"שוטר, אל תאמר מילה. אני אדאג לך –"

בוֹץ' נענע את ראשו והחל לזוז. בחולשה מעוררת רחמים הוא הושיט את ידיו ונאחז בקרקע, מנסה למשוך את גופו השבור על פני השלג. הרחק מווי.

"בוֹץ', זה אני –"

"לא..." תנועותיו של השוטר הפכו תזזיתיות. הוא נאחז באדמה בציפורניו, גורר את עצמו. "נגוע... לא יודע איך... נגוע... אסור לך... לקחת אותי. לא יודע למה..."

וי עשה שימוש בנימת קולו כבסטירה חדה וקולנית. "בוֹץ'! עצור!"

השוטר נרגע, אם כי לא היה ברור אם היה זה מפני שהוא ממלא אחר פקודות או שכבר לא היה בו כוח.

"מה לעזאזל הם עשו לך, גבר?" וי שלף שמיכה היפותרמית ועטף בה את שותפו.

"נגוע." בוֹץ' התהפך על גבו בגמלוניות ורחף מטה את יריעת הכסף, ידו המפורקת נשמטת אל בטנו. "נ-גוע."
"מה לכל הרוחות..."

עיגול שחור בגודל אגרוף התנוסס על בטנו של השוטר, כמו חבורה ששוליה הודגשו. ובמרכזה ניכרה... צלקת של ניתוח.
"שיט." הם שמו משהו בתוכו.

"הרוג אותי." קולו של בוֹץ' היה לחישה מצמררת. "הרוג אותי עכשיו. נגוע. משהו... בפנים. גדל..."

וי נשען לאחור על עקביו ואחז בשערות ראשו. הוא דחק את רגשותיו הצידה, הפעיל את מוחו והתפלל שריבוי התאים האפורים שלו יציל את היום. רגעים ספורים לאחר מכן הוא הגיע למסקנה קיצונית אך הגיונית, והיא מיקדה אותו עד כדי כך שנרגע. ביד יציבה לגמרי הוא הוציא אחד מפגיונותיו השחורים מנדנו ורכן מעל לשותפו.

היה עליו להוציא משם את מה שלא היה שייך. ובהתחשב ברוע שבו היה מדובר היה עליו להסיר אותו במקום, בשטח ניטראלי, ולא בבית או במרפאתו של הברס. מה עוד שהמוות נשף בעורפו של השוטר, וככל שיטוהר מהר יותר כך ייטב לו.

"בוץ', אחי, אני רוצה שתנשום עמוק, ואל תזוז. אני הולך –
"הישמר לך, לוחם."

וי הסתובב במהירות תוך כדי כריעה. ממש מאחוריו, מרחפת מעל לאדמה, ניצבה בתולת הגורל. כתמיד, אמרה כל דמותה עוצמה טהורה. גלימותיה השחורות דממו למרות הרוח, פניה נחבאו, קולה היה צלול כאוויר הלילה.

וישם פתח את פיו, אך היא קטעה את דבריו. "בטרם תחרוג מגבולות מעמדך ותבוא אלי בדרישה, אקדים ואענה לך שלא, אין בכוחי לעזור ישירות. אני מחויבת שלא להתערב בעניינים מסוג זה. עם זאת, אוסיף ואומר לך. תעשה בחוכמה אם תחשוף את אותה קללה שאתה מתעב. כשתאחזו במה שטמון בתוכו, תִּקְרַב אל המוות כפי שמעולם לא התקרבת. ואין אדם מלבדך המסוגל להסירו." היא חייכה קלות כאילו קראה את מחשבותיו. "כן, רגע זה ממש הינו חלק מהסיבה שבגינה חלמת עליו בתחילה. אך ישנה סיבה נוספת אשר תתגלה לך בבוא הזמן."
"האם הוא יחיה?"

"גש לעבודה, לוחם," אמרה בטון נוקשה. "תוכל להקדים את גאולתו אם תפעל במקום לפגוע בכבודי."
וי רכן מעל בוץ' ופעל במהירות, מעביר את הסכין על פני בטנו של השוטר. גניחה נפלטה מבין שפתיו הסדוקות של השוטר, ובגופו נפער חור.

"אלוהים." משהו שחור התגלם בבשר.

קולה של בתולת הגורל היה עתה קרוב יותר, כאילו עמדה מעבר לכתפו. "הסר את ירך מכסותה, לוחם, ועשה זאת בזריזות. כמה מהר מתפשט הדבר."

וי תחב את הפגיון בחזרה לנרן שלחזהו ותלש את הכפפה מידו.

הוא הושיט את ידו מטה, ועצר. "רגע, אני לא יכול לגעת באף אחד עם זה."

"הנגע יגן על בן האנוש. עשה זאת עכשיו, לוחם, וכשידך תיגע בו דמיין את הזוהר הלבן שבידך סביב לך, כאילו נשטף עורך כולו באור."

וישם הושיט את ידו לפניו, מדמיין את עצמו מוקף זוהר טהור וקורן. בשנייה שבה נגע בחלקיק השחור, נרעד גופו ומחה. הדבר, מה שלא היה, התמוסס בצליל אוושה ופצפוף, אבל לכל הרוחות, הוא חש בחילה.

"נשום", אמרה בתולת הגורל. "נשום עד שזה יחלוף."
וישם התנודד ומצא את עצמו על הקרקע, ראשו נתלה מכתפיו, גרונו מתכווץ. "אני חושב שאני עומד ל –"

כן, הוא הקיא. ובעוד הרחף להקיא הפיל אותו שוב ושוב, הוא חש את עצמו מורם מזרועותיו. הוא הקיא, ובתולת הגורל תמכה בו. לאחר שהכול נגמר הוא שקע בין זרועותיה. לרגע אף חשב שהיא מלטפת את שיערו.

לפתע, כאילו משום מקום, הטלפון הנייד שלו הופיע בידו הבריאה, וקולה היה חזק באוזנו. "לך עכשיו, קח את בן האנוש הזה, ובטח בכך שהנשמה היא־היא מושב הרוע, ולא הגוף. עליך להביא צנצנת של אחד מאויבך. הבא אותה למקום זה והנח עליה את ידך. עשה זאת ללא דיחוי."

וי הנהן. כשבתולת הגורל מנדבת עצות, לא לוקחים אותן בקלות ראש.

"לוחם, שמור את מגן האור במקומו סביב בן האנוש. יתר על כן, השתמש בידך כדי לרפא אותו. הוא עוד עלול למות, אלא אם כן ימלא די אור את גופו ואת לבו."

וי חש בכוחה מתפוגג, וגל בחילה נוסף הכה בו. בעודו מתמודד עם ההשפעות המתמשכות מכך שנגע בדבר, התחוור לו שאם הוא מרגיש רע כל כך אז, לעזאזל, אין ביכולתו לתאר לעצמו מה עובר על בוץ'.

כשהטלפון שבידו צלצל, הוא קלט שהוא שוכב על גבו בשלג כבר זמן מה. "הלו?" אמר, מטושטש כולו.

"איפה אתה? מה קורה?" צעקת הבס של רייג' הציפה אותו בתחושת הקלה.

"אני איתו. אני –" וי סקר את הערימה המדממת שפעם היתה שותפו לדירה – "לעזאזל, אני צריך איסוף. שיט, רייג' –" וי הניח את ידו על עיניו והחל לרעוד. "רייג', מה שהם עשו לו..."
 נימת קולו של אחיו נהייתה מיד עדינה, כאילו ידע שווי אינו מחובר לחלוטין למציאות. "אוקיי, תירגע. תגיד לי, איפה אתם?"

"יערות... אני לא יודע..." אלוהים, היה לו קצר טוטאלי במוח.
 "אתה יכול לאתר אותי במערכת הניווט?"

"מצאתי אותו!" צעק קול ברקע, פיורי כנראה.

"בסדר, וי, מצאנו אותך ואנחנו באים –"

"לא, המקום מוזהם." רייג' החל לתחקר אותו, ווי קטע את דבריו אחיו. "מכונית. אנחנו צריכים מכונית. אני אאלץ לשאת אותו. אני לא רוצה שאף אחד אחר יגיע לכאן."

דממה ארוכה השתררה. "בסדר. לך צפונה, אחי. תוך פחות מקילומטר תגיע לכביש 22. נחכה לך שם."

"תתקשר –" היה עליו לכחכח בגרונו ולנגב את עיניו. "תתקשר להברס. תאמר לו שאנחנו מביאים לו מקרה טראומה. ותגיד לו שאנחנו זקוקים לכידוד."

"לכל הרוחות... מה לעזאזל הם עשו לו?"

"מהר, רייג' – רגע! תביא איתך צנצנת של לסר."

"למה?"

"אין לי זמן להסביר. רק תוודא שיש לך אחת."

וי רחף את הטלפון הנייד לכיסו, תחב את ידו הזוהרת בחזרה לכפפה וצעד אל בוך'. לאחר שווידא שהשמיכה ההיפותרמית נשארת במקומה, הוא אסף את השוטר בזרועותיו והרים את כל כובר משקלו מהקרקע. בוך' נשף בכאב.

"זו עומדת להיות נסיעה קשה", אמר וי, "אבל אנחנו מוכרחים להוציא אותך מכאן."

אך אז נזעף וי והסתכל על האדמה. בויץ' כבר לא דימם הרבה, אבל לכל הרוחות, מה יהיה על העקבות שייווצרו בשלג? אם אחד הלסרים ישוב, הוא עלול לתפוס אותם בדרכם משם. כאילו משום מקום התאספו בשמים ענני סופה, ושלג כבד החל לרדת.

לעזאזל, בתולת הגורל ידעה מה היא עושה. בעור וי שם פעמיו, מוקף במה שכבר הפך לסופת שלגים, הוא דמיין אור לבן שהקיף אותו ואת הגבר שבזרועותיו כמגן.

"באת! "

מריסה חייכה וסגרה את דלת חדר החולים הססגוני וחסר החלונות. על מיטת בית חולים ישבה נקבה בת שבע, כל מראיתה קטנה ושבירית. לצדה, גדולה ממנה אך במעט אך שבירית עוד יותר, ישבה אמה.

"אתמול בלילה הבטחתי שאשוב לבקר אותך, לא? "

הבת חייכה מאוזן לאוזן, חושפת חור שחור במקום שבו חסרה לה שן קדמית. "ואכן באת לבקר. ואת נראית כל כך יפה." "גם את." מריסה התיישרה על המיטה ונטלה את ידה של הצאצאית. "איך את מרגישה? "

"מאמן ואני צפינו בדורה החוקרת."

אמה חייכה קלות, אך החיוך לא ניכר במרבית מתווי פניה הפשוטים ואף לא הגיע לעיניה. מאז שהגיעה הבת לפני שלושה ימים, נראה שהאם תפקדה על מעין טייס אוטומטי רדום. פרט, כמובן, לעובדה שקפצה בבהלה כל אימת שמישהו נכנס לחדר. "מאמן אומרת שאנחנו יכולות להישאר כאן רק עוד קצת זמן.

זה נכון? "

האם פתחה את פיה, אבל מריסה ענתה. "את לא חייבת לדאוג לגבי הרגע שתעזבו. קודם כול עלינו לטפל ברגל שלך."

הן לא היו אזרחיות עשירות, וכנראה כלל לא יכלו לשלם על דבר, אבל הברס לא סירב לטפל באיש. והוא לא מיהר לסלק אותן.

"מאמן אומרת שמצב הרגל שלי רע. זה נכון?"
 "זה יישאר ככה עוד זמן רב." מריסה העיפה מבט בשמיכות. הברס ינתח את השכר המורכב בקרוב. בתקווה שיחלים היטב.
 "מאמן אומרת שאהיה בחדר הירוק שעה. זה יכול להיות פחות זמן?"

"אחי לא ישאיר אותך שם זמן רב מהנחויך לו."
 הברס עמד להחליף את עצם השוקה שלה במוט טיטניום. האפשרות הזו היתה עדיפה על אובדן גפה, אך מדובר היה בתהליך קשה בכל מקרה. הבת תזדקק לניתוחים נוספים ככל שתגדל, ועינינה העייפות של אמה העידו על כך שהנקבה ידעה שזוהי רק ההתחלה.

"אני לא מפחדת." הבת חיבקה את בוכת הנמר הממורטת שלה קרוב יותר לצווארה. "מִסְטִימוֹן בא איתי. האחות אמרה שהוא יכול."

"מסטימון יגן עליך. הוא אמיץ לב כמו שנמר צריך להיות."
 "אמרתי לו לא לאכול אף אחד."
 "חכם מצדך." מריסה הכניסה את ידה לכיס חצאית השמלה הוורדרדה והוציאה ממנו קופסת עור. "יש לי משהו בשבילך."
 "מתנה?"

"כן." מריסה סובבה את הקופסה כך שפנתה לעבר הבת ופתחה אותה. בפנים נחה צלחת זהב בגודל של צלוחית כוס תה, והחפץ יקר הערך מורק עד שהבריק כמראה וקרן כאור השמש.
 "זה יפה כל כך," התנשמה הילדה בהשתאות.
 "זוהי צלוחית המשאלות שלי." מריסה הוציאה אותה והפכה את החפץ. "את רואה את ראשי התיבות שלי מאחור?"
 הילדה צמצמה את עיניה. "כן. ותסתכלי! יש שם גם אות כמו בשם שלי."

"הוספתי את ראשי התיבות שלך. אני רוצה לתת לך את זה."
קריאת הפתעה חלושה נשמעה מהאם שישבה בפניה. ניכר
שירעה מה שווי כל הזהב הזה.

"באמת?" אמרה הבת.

"הושיטי את ידייך." מריסה הניחה את הדסקית הזוהבה בכפות
ידיה של הילדה.

"אוי, זה כבד כל כך."

"את יודעת איך עובדת צלוחית משאלות?" כשהצאצאית הנידה
את ראשה בשלילה, הוציאה מריסה חתיכה קטנה של נייר קלף ועט
נובע. "תחשבי על משאלה וארשום אותה. כשתישני, בתולת הגורל
תבוא ותקרא אותה."

"אם היא לא תעניק לי את המשאלה זה אומר שאני ילדה
רעה?"

"אוי, לא. זה בסך הכול אומר שהיא מתכננת בשבילך משהו
טוב יותר. אז מה תרצי? זה יכול להיות כל דבר. גלידה כשתקומי.
עוד דורה?"

מצחה של הנקבה הקטנה התקמט בריכוז. "אני רוצה שהמאמן
שלי תפסיק לבכות. היא מנסה להעמיד פנים שהיא לא בוכה, אבל
היא עצובה מאז ש... נפלתי במדרגות."

מריסה בלעה את רוקה. היא ידעה היטב שלא כך שכרה הילדה
את רגלה. "אני חושבת שזה בסדר. אני ארשום את זה."

היא כתבה בדיו אדום, משתמשת באותיות הפתלתלות של
השפה הישנה: מבלי לפגוע, אהיה אסירת תודה אם המאמן שלי
תהיה מאושרת.

"סיימתי. מה דעתך?"

"מושלם!"

"כעת נקפל ונניח לזה. אולי בתולת הגורל תשיב לך כשתהיי
בחדר הנית... בחדר הירוק."

הילדה חיבקה את הנמר שלה קרוב יותר. "זה ישמח אותי."
האחות נכנסה, ומריסה נעמדה. פרץ של חמימות הכה בה, והיא

נמלאה ברחף כמעט אלים להגן על הילדה, לגונן עליה ממה שקרה בביתה וממה שעוד מעט יקרה בחדר הניתוחים.

אך במקום זאת הביטה מריסה באם. "הכול יהיה בסדר." היא ניגשה אליה והניחה את ידה על כתף כחושה. האם נרעדה ולפתה את כף ידה של מריסה בחוזקה.

"תגירי לי שהוא לא יכול להיכנס לכאן," אמרה הנקבה בשקט. "אם הוא ימצא אותנו הוא יהרוג אותנו."

מריסה לחשה, "אף אחד לא יכול להיכנס למעלית מבלי להזדהות מול המצלמה. שתיכן מוגנות. אני נשבעת על כך."

הנקבה הנהנה, ומריסה עזבה כדי שניתן יהיה להרדים את הצאצאית.

היא נשענה אל קיר המסדרון שמחוץ לחדר החולים, וחשה בגל נוסף של זעם מציף אותה. העובדה שהשתיים סבלו את הכאב שזכר בעל מזג אלים מסוגל לגרום עוררה בה רצון ללמוד איך לירות באקדח.

אלוהים, היא לא יכלה לדמיין לעצמה שתשחרר את הנקבה ואת צאצאיתה בחזרה לעולם, מפני שלא היה לה ספק שאותו הלרן ימצא אותן כשיעזבו את המרפאה. אמנם רוב הזכרים ייחסו חשיבות רבה יותר לבנות זוגם מאשר לעצמם, אך תמיד היה בגזע מיעוט של מתעללים, והמציאות שבאלימות משפחתית היתה מכוערת ומרחיקת לכת.

דלת נטרקה לשמאלה וגרמה לה להרים את ראשה. הברס צעד לעברה במורד המסדרון, ראשו קבור בגיליון של חולה. מוזר... נעליו היו עטופות בכיסויי פלסטיק קטנים וצהובים, מהסוג שבו השתמש כשלבש חליפות איטום להגנה מפני חומרים מסוכנים.

"שוב היית במעבדה, אחי היקר?" שאלה.

מבטו זינק מעלה מהגיליון והוא דחף את מסגרת הקרן של משקפיו במעלה אפו. עניבת הפרפר האדומה והמסוגנת שענד נטתה בזווית לא נכונה. "מה אמרת?"

היא החוותה בראשה לכיוון כפות רגליו בחיוך. "המעבדה."

"אה... כן. שם הייתי." הוא התכופף והסיר את הכיסויים מנעלי המוקסין שלו, מועך את הפלסטיק הצהוב בידו. "מריסה, האם תואילי בטובך לעשות עמי חסד ולשוב אל הבית? הזמנתי את ראש מועצת הפרינקס ושבעה מחבריה לארוחת ערב ביום שני הקרוב. על התפריט להיות מושלם, והייתי מדבר עם קרולין בעצמי אלא שמצפים לי בחדר הניתוח."

"כמובן." אלא שמצחה של מריסה התקמט מיד כשהתחוויר לה שאחיה עומד מאובן כפסל. "הכול בסדר?"
"כן, תודה. לכי... לכי עכשיו. אנא... כן, בבקשה צאי לדרכך כעת."

היא התפתתה לחטט, אך לא רצתה לעכב אותו בדרכו לנתח את הצאצאית, אז היא נשקה ללחיו, יישרה את עניבת הפרפר והלכה לדרכה. אולם כשהגיעה אל הדלתות הכפולות שהובילו לאזור הקבלה היה דבר מה שגרם לה להביט לאחור.

הברס תחב את מה שלבש על רגליו לפח אשפה שיועד לפסולת ביולוגית, ופניו היו זרועות קמטי דאגה. הוא נשם עמוק, ייצב את עצמו, ופתח בדחיפה את דלת אזור הכניסה למערך חדרי הניתוח.

אה, היא חשבה, אז זו הסיבה. הוא היה מודאג מהניתוח של הצאצאית. ומי יכול להאשים אותו?
מריסה הסתובבה וחזרה לדלתות... ואז היא שמעה את המגפיים.

היא קפאה. רק סוג אחד של גבר הרעים כך בצעדיו.
היא סבה על צירה וראתה את וישס צועד לאורך האולם, ראשו הכהה מורכן, ומאחוריו שידרו פיורי ורייג' אותה שתיקה מאימת. כל השלושה כרעו תחת משקלם של כלי נשק ותשישות. דם יבש עיטר את מכנסי העור של וישס, כמו גם את הז'קט שלבש. אך איזו סיבה היתה להם להיות במעבדה של הברס? המתקן היה בעצם המבנה היחיד שניצב שם מאחור.

האחים לא שמו לב אליה עד שכמעט דרסו אותה. הם נעצרו

במקומם בבת אחת, ועיניהם נפנו במהירות לכיוונים שונים. ללא ספק היה זה לאור העובדה שמבחינתו של רת' סר חינה.

בתולה יקרה, מקרוב הם נראו ממש נורא. חולניים, אך לא חולים, אם היה זה בכלל הגיוני.

"יש משהו שאני יכולה לעשות למענכם?" שאלה.

"הכול טוב," אמר וישס בקול נוקשה. "סלחי לנו."

החלום... בוץ' שוכב בשלג... "מישהו נפגע? האם... בוץ'..." וישס לא התייחס אליה והמשיך ללכת, פותח את הדלתות לאזור ההמתנה במכת אגרוף. השניים האחרים הציעו לה חיוכים מאופקים והלכו בעקבותיו.

היא עקבה אחריהם ממרחק מה, רואה אותם חולפים על פני תחנת האחיות לעבר המעליות. בעודם ממתינים שהדלתות ייפתחו, הושיט רייג' את ידו והניח אותה על כתפו של וישס. נדמה היה לה שרעד עבר בגופו של האח השני.

שפת גופם הדליקה בראשה נורות אזהרה, ובשנייה שבה נסגרו דלתות המעלית פנתה מריסה לכיוון אגף המרפאה אשר ממנו הגיחו השלושה קודם לכן. היא נעה במהירות, חלפה על פני המעבדה המוארת ורחבת הידיים, והצמידה את ראשה לדלתות ששת חדרי החולים הישנים בזו אחר זו. כולם היו ריקים.

מדוע האחים היו כאן? אולי רק כדי לשוחח עם הברס?

דחף השתלט עליה והיא יצאה אל שולחן הקבלה, התחברה למחשב וסקרה את רשימת המאושפזים. היא לא מצאה דבר לגבי אחד מהאחים, או בוץ', אבל אינן זה אומר שלא היה מה למצוא. אף פעם לא הכניסו את הלוחמים למערכת, והיא הניחה שאותו כלל חל גם על בוץ' אם אשפזו אותו. היא רצתה לדעת כמה מיטות נרשמו כתפוסות מתוך שלושים וחמש הקיימות.

היא קיבלה מספר ועברה במהירות בין החדרים, בודקת כל אחד מהם. המספרים התאימו. דבר לא נראה יוצא דופן. בוץ' לא אושפז – אלא אם כן היה באחד החדרים האחרים בבניין הראשי. לפעמים הלינו שם חולים שנחשבו לאח"מים.

מריסה הרימה את חצאיותיה וטסה לכיוון המדרגות האחוריות.

בוץ' התכרבל אל תוך עצמו על אף שלא היה לו קר, מתוך הנחה שאם רק יוכל להעלות את ברכיו גבוה מספיק – יקל המעשה ולו במעט על הכאב שבבטנו.

כן, בטח. הדוקרן הלוהט שבקרביו לא התרשם במיוחד מתוכנית הפעולה שנקט.

הוא קילף את עפעפיו הנפוחים זה מזה, ולאחר שמצמץ רבות ונשם עמוק הגיע למסקנות הבאות: הוא לא מת, הוא נמצא בבית חולים, ואל תוך זרועו הזרם חרא שללא ספק השאיר אותו בחיים. הוא התהפך בזהירות והגיע למסקנה נוספת. השתמשו בגופו כבשק אגרוף. אי... ומשהו בבטנו גרם לו כאבי תופת, כאילו הארוחה האחרונה שלו כללה רוסטביף רקוב.

מה לעזאזל קרה לו?

הוא לא הצליח לדלות מזיכרונו אלא סדרת תמונות מעורפלות: וישס מוצא אותו ביערות. האינסטינקטים שלו צורחים שעדיף לאח לעזוב ולהשאיר אותו למות. פעולת סכין כלשהי ו... משהו לגבי היד ההיא, של וי, הוא השתמש בדבר הזוהר כדי להוציא חתיכה מחליאה של –

בוץ' נאבק לשכב על צדו, הזיכרון לבדו גרם לו להשתנק. בבטנו היה רוע. זרון טהור ובלתי מדולל, והאימה השחורה פשטה בו. בידיים רועדות אחז בחלוק בית החולים שלבש ומשך אותו מעלה. "אוי... אלוהים..."

על עור בטנו התנוסס כתם, כמו סימן חריכה משריפה שכובתה. בייאשו ניכש את העשבים שבמוחו המפוזר. הוא ניסה להיזכר כיצד הגיעה לשם הצלקת ומה פשרה, אך בידו לא עלה דבר וחצי דבר. על כן, כפי שהיה עושה פעם בתפקידו כבלש, הוא בחן את הזירה – שבמקרה הזו היתה הגוף שלו. הוא הרים אחת מידי וראה את ציפורניו הזוועתיות, שנראו כאילו משהו דמוי פצירה או מסמרים קטנים הוחדר תחת כמה מהן במכות פטיש. נשימה עמוקה

העידה על צלעותיו הסדוקות. ועל פי עיניו הנפוחות, לא נותר לו אלא להניח שפניו חגגו עם מספר רב של אגרופים.

הוא עונה. לאחרונה.

הוא שב ופנה למוחו, תר אחר זיכרונות, מנסה לשוב אל המקום האחרון שבו היה. זירו סאם. זירו סאם עם... אלוהים, הנקבה הזו. בשירותים. הם עשו סקס, הארדר-קור, חסר התחשבות. לאחר מכן הוא יצא ו... לסרים. הוא נלחם בלסרים ההם. הוא נורה ואז...

בנקודה זו הגיעו זיכרונותיו לסוף דרכם. כאילו נדחפו מקצה ההיגיון לתוך תהום של אה, מה?

האם הוא הלשין על האחוה? בגד בהם? האם הוא מכר את חבריו הקרובים ביותר?

ומה לעזאזל נעשה לבטנו? אלוהים, הוא הרגיש כאילו עורקיו מזרימים בוץ תודות למה שלא נרקב בתוכו.

הוא הרפה את גופו לחלוטין ונשם לזמן מה דרך פיו. ואז גילה שאינו מסוגל להירגע כלל וכלל.

היה זה כאילו מוחו לא רצה לעצור מפעולתו. או שמא השוויץ ביכולותיו, מעלה חזיונות אקראיים מהעבר הרחוק: ימי הולדת אשר במהלכם נעץ בו אביו מבט עצבני, ואמו המתוחה שעישנה כמו ארובה; חגי מולד אשר בהם קיבלו אחיו ואחיותיו מתנות בעוד שהוא לא קיבל דבר; לילות יולי ששום מאורר לא הצליח לצנן, ואביו הנדרש לקחת לעצמו בירה קרה מחמת החום הלוהט; הבירה דוחפת את אביו להעיר באגרופיו רק את בוך'.

הוא לא חשב על הזיכרונות הללו זה שנים עד ששבו וחזרו אליו, אורחים לא קרואים כל אחד ואחד מהם. הוא ראה את אחיותיו ואחיו שמחים, צועקים, משחקים על כרי דשא ירוקים. הוא זכר עד כמה רצה להיות ביניהם ולא להשתרך מאחור – הילד המשונה שמעולם לא השתייך אליהם.

ואז – אוי, אלוהים, לא... לא הזיכרון הזה.

מאחור מדי. הוא ראה את עצמו ילד בן שתיים-עשרה, צנום גזרה ומדובלבל שיער, ניצב על שפת המדרכה בדרום בוסטון, מול הבית

הטוֹרֵי שהיה בית משפחתו. היה זה אחר צהריים סתווי בהיר ויפהפה. הוא הביט באחותו גִ'ינִי נכנסת למכונית שברולט שֶבֶט אדומה, שצדה עוטר בציור של קשת בענן. הוא זכר בבירור שראה אותה מנופפת אליו מבעד לחלון האחורי בעוד המכונית נוסעת לדרכה. עכשיו, משנפתחה הדלת לסיוט, לא עלה בידו לעצור את מופע האימים. הוא זכר את המשטרה מגיעה לדלת ביתם באותו לילה, ואת אמו נופלת על ברכיה כשהשוטרים סיימו לשוחח איתה. הוא זכר שתשאלו אותו בהיותו האדם האחרון שראה את גִ'ינִי בין החיים. הוא שמע את גרסתו הצעירה מספרת ללבושי המדים שהוא לא זיהה את הבנים, ושרצה לומר לאחותו שלא תיכנס למכונית. אך בעיקר ראה את עיניה של אמו בוערות בכאב נורא כל כך עד שאפילו דמעות לא עלו בהן.

לאחר מכן רצו זיכרונותיו קדימה עשרים ומשהו שנים. אלוהים... מתי היתה הפעם האחרונה שבה ראה את אחד מהוריו? או דיבר אתם? או עם אחיו ואחותיו? חמש שנים? כנראה. אלוהים, כמה הוקל למשפחתו כשעזב את הבית והחל לפספס חגים. כן, סביב שולחן ארוחת חג המולד היו כל האחרים חלק ממארג משפחת או'ניל בעוד שהוא היה הכתם. בסופו של דבר, הוא פשוט חדל לבוא, לא משאיר מאחוריו דבר פרט למספרי טלפון שבהם היה ניתן להשיגו – מספרים שאליהם מעולם לא חייגו.

אז אם היה כעת מת הם לא היו יודעים, לא כן? לא היה לו ספק שווישס ידע את כל מה שהיה לדעת על שבט או'ניל, עד למספרי הביטוח הלאומי ומצב חשבונות הבנק שלהם. אבל בוֹן' מעולם לא דיבר עליהם. האם האחווה תתקשר אליהם? מה הם יאמרו?

בוֹן' הביט בעצמו וידע שיש סיכוי סביר שלא יצא מהחדר שבו שהה. גופו נראה ממש כמו אלה שראה כשעבד במחלק הרצח, מהסוג שחקר ביערות. טוב, כמובן. שם הרי מצאו אותו. זרק. משומש. עזוב ונוטה למות.

בערך כמו גִ'ינִי.

בריוק כמו גִ'ינִי.

הוא עצם את עיניו, מרחף על כנפי גופו הדואב. מתוך שטף הסבל עלה בעיני רוחו חיזיון של מריסה בלילה הראשון שבו פגש אותה. התמונה היתה כה חיה עד שניחוח הים שנדף ממנה כמעט עלה באפו, והוא ראה את הכול בדיוק כפי שהיה: את השמלה הצהובה הדקיקה שלבשה... את מראה שיערה, שגלש ונשפך על כתפיה... את חדר ההסבה בגוון הלימון שבו היו שניהם.

בשבילו היא היתה האישה הבלתי נשכחת, זו שמעולם לא היתה שלו ולעולם גם לא תהיה, אך בכל זאת היא נגעה במשהו מרכזי בתוכו.

אלוהים, הוא היה עייף כל כך.

הוא פקח את עיניו, פועל לפני שבאמת הבין את פשר מעשיו. הוא הרים את ידו וקילף את נייר הדבק השקוף מהעור סביב המקום שאליו הוכנסה צינורית העירוי. הוא החליק את המחט אל מחוץ לעורו, והפעולה היתה קלה משחשב שתהיה. אולם שאר גופו כאב כל כך עד שההתעסקות בכלי המתכת הפעוט נראתה ככלות הכול כטיפה בים.

אילו היה לו כוח היה מחפש משהו משמעותי יותר כדי לשים קץ לחייו. אבל הזמן – הזמן יהיה הנשק שבו ישתמש, מפני שזה מה שהיה ברשותו. ואם היתה הרגשתו המחרבנת אמת מידה כלשהי, אז כנראה שזה לא ייקח זמן רב. הוא כבר כמעט ושמע את איבריו הפנימיים משתעלים ומקיאים מתוכם כל רוח חיים.

הוא עצם את עיניו, מרפה מהכול, מודע רק במעט לכך שהמכשור שמאחורי המיטה החל להשמיע צפצופי התראה. בהיותו לוחם מטבעו, הקלות שבה ויתר היתה מפתיעה. אך אז הכה בו גל כבד של תשישות. הוא ידע מיד שאין זו תשישות של שינה אלא של מוות, והוא שמח על המהירות שבה הגיעה.

הוא נסחף הרחק מהכול, מדמיין את עצמו ניצב על סף מסדרון ארוך ומסנוור שבסופו דלת. בפתח עמדה מריסה. היא חייכה אליו ופתחה שער שהוביל לחדר שינה לבן ושטוף אור.

נשמתו נמלאה הקלה. הוא נשם עמוק והחל לצעוד קדימה. הוא רצה להאמין שהוא מגיע לגן עדן למרות כל הדברים הרעים שעשה, כך שהכול נראה לו הגיוני.
זה לא יהיה גן עדן בלעדיה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן